

TWO Chapter 581 นำรังเกียจ

คะแนนทรัพยากรสงครามเป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ทำให้ทำใจลำบากในการใช้มัน

แม้แต่มาร์ควิสชั้น 1 เพียงคนเดียวในประเทศจีนอย่างเขา ก็ยังได้รับคะแนนทรัพยากรสงครามมาเพียง 500 แต้มเท่านั้น เขาสามารถแลกเปลี่ยนได้ไม่กี่รายการจากหนังสือเล่มเล็กๆอันลึกลับนี้

เขาจะต้องคิดอย่างลึกซึ้งก่อนจะใช้มัน

นอกเหนือจากแผนที่แล้ว ยังมีอีก 2 รายการที่โอหยางโชวต้องการจะแลกเปลี่ยน

ม้วนกระดาษกองกำลังเคลื่อนที่เร็ว : หลังจากเปิดใช้งาน ความเร็วในการเคลื่อนที่ เพิ่มขึ้น 50% เป็นเวลา 4 ชั่วโมง โดยไม่ได้รับผลข้างเคียงใดๆ ค่าใช้จ่าย 200 คะแนนทรัพยากรสงคราม

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่จะเป็นอาวุธในวินาทีสุดท้าย ด้วยความเร็วในการเคลื่อนที่ขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ และบัฟของม้วนกระดาษนี้ พวกเขาสามารถจะเดินทางไปได้ไกล 200 กิโลเมตร ใน 4 ชั่วโมง

ยิ่งกว่านั้น หลังจากที่ใช้ม้วนกระดาษนี้แล้ว ยังไม่มีผลข้างเคียงใดๆด้วย ไม่อย่างนั้น การให้ม้าศึกเคลื่อนที่เกินกำลังเป็นเวลานาน อาจจะทำให้พวกมันเหนื่อยล้าจนตายได้

โอหยางโชวแลกเปลี่ยนรายการนี้โดยไม่ลังเลเลย

อีกรายการไม่ใช่ไอเท็มแค่เป็นคนที่มีชีวิต

ที่โอหยางโขวยังขาดอยู่ก็คือ คนนำทางชาวชงหนู คนนำทางนี้จะคุ้นเคยกับ
ทะเลทรายและทุ่งหญ้าแถบนี้เป็นอย่างดี

คนนำทางที่ขายโดยเจ้าหน้าทีเสปียงมีหลายระดับ

คนนำทางระดับสูงสุด ไม่เพียงแค่คุ้นเคยกับเส้นทางเท่านั้น พวกเขายัง
สามารถหาแหล่งน้ำได้อย่างง่ายดาย และยังเป็นนักรบทหารม้าที่แข็งแกร่ง
อีกด้วย

จากคำกล่าวของจักรพรรดิอันหู่ คนเหล่านี้เป็นดั่งสุนัขล่าเนื้อที่แข็งแกร่ง
ในกองกำลังของฮั่วฉูปิง ก็มีอยู่เช่นกัน ซึ่งมันทำให้พวกเขาสามารถเดินทาง
ไปทั่วดินแดนของชนเผ่าชงหนูได้อย่างอิสระ

คนนำทางเป็นสิ่งที่ดี แต่ราคาไม่ถูกเลย คนนำทางเพียงคนเดียวมีราคาสูงถึง
250 คะแนนทรัพยากรสงคราม

โอหยางโขวสามารถจ่ายได้ ปัญหาก็คือ ถ้าเขาซื้อคนนำทางผู้นี้ เขาจะไม่
เหลือองกะแนนทรัพยากรสงครามพอจะซื้อแผนที่

เขาไม่สามารถรับทั้ง 2 อย่างพร้อมกันได้

เนื่องจาก เขาได้รับแผนที่มีชีวิตแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นจะต้องใช้แผนที่ไร
ชีวิตอีก

สุดท้ายแล้ว โอหยางโขวจึงกััดฟัน แล้วซื้อคนนำทางมา

ในเวลาอันสั้น เขาใช้คะแนนทรัพยากรสงครามเกือบทั้งหมดที่มี โอหยางโซมองไปที่รายการในหนังสือ ไม่มีอะไรที่น่าสนใจที่เขาสามารถจะซื้อได้อีกต่อไป เขาจึงตัดสินใจเก็บคะแนนทรัพยากรสงครามที่ยังเหลืออีก 50 แต้มไว้

โกอาไม่ได้บอกว่า จะมีการเสริมกำลังในการหยุดพักระหว่างทาง?

ใครจะรู้ว่า เขาอาจจะจำเป็นต้องใช้คะแนนเหล่านี้ก็ได้

การใช้จ่ายอย่างใจกว้างของโอหยางโซ ทำให้เจ้าหน้าที่เสบียงเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ขึ้นเกล้า หน้าท้องของเขาขยับไปมาขณะที่เขาหัวเราะอย่างพอใจ

โอหยางโซเดาว่า โกอาได้ให้คำสั่งพิเศษแก่เจ้าหน้าที่เสบียงผู้นี้

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซไม่มีความตั้งใจจะสืบสวนเรื่องนี้อีกต่อไป ตอนนี้เขาต้องการจะทดสอบสิ่งที่ได้รับมา

เขาเก็บม้วนกระดาษกองกำลังเคลื่อนที่เร็วไว้ ขณะที่คนนำทางปรากฏตัวตรงหน้าเขา

เมื่อสังเกตดูดีๆ ชายตรงหน้าเขาที่เป็นชาวซงหนูนี้ มีลักษณะทั้งห้าที่แตกต่างไปจากชาวฮั่นอย่างแท้จริง แต่เขาก็ยังคงสวมเคลื่อนแบบทหารฮั่น

“ค่านับท่านลอร์ด ชื่อของข้าคือ ฮูหยานฉิว”

โอหยางโซพยักหน้า จากนั้น ก็พาฮูหยานฉิวออกไป

หลังจากเสร็จสิ้นการทำธุรกรรมครั้งใหญ่แล้ว เจ้าหน้าที่เสบียงก็แสดงความใจกว้างที่หาได้ยากออกมา เขาสัญญาว่าจะดูแลโอหยางโซและกองกำลังของเขาเป็นอย่างดี

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็หยักหน้าอย่างขอบคุณ

.....

เวลา 16.00 น. ไปฮั่วกลับมายังค่ายทหาร

สำหรับเบาะแสที่เธอออกไปค้นหา เธอได้กลับมามือเปล่า อย่างไรก็ตาม เธอได้รับเคลสย่อยมาบางส่วน เธอตัดสินใจแล้วว่า จะอยู่ในเมือง

โอหยางโซวยกเรื่องคะแนนทรัพยากรสงครามมาพูดคุยกับไปฮั่ว

ไปฮั่วเป็นมาร์ควิสชั้น 2 เธอจึงได้รับคะแนนทรัพยากรสงครามมา 200 แต้ม

ในบรรดาเหล่าลอร์ด อาจกล่าวได้ว่า เธอเป็นคนที่มั่งคั่งเป็นอย่างมาก

เมื่อไปฮั่วได้รู้ข่าวนี้ ดวงตาของเธอก็เปล่งประกายขึ้น

สำหรับคนบ้าเคลสอย่างซุ่นหลงเตียนเซว เขาค้นพบเบาะแสบางอย่าง

นอกเหนือจากข้อมูลบางส่วนที่ยังขาดหาย เขาโชคดีที่สามารถรับสมัครคนนำทางที่อ่อนแอได้ แม้คนนำทางผู้นี้จะไม่สามารถเทียบกับฮูหยานฉิวได้ แต่เขาก็ยังมีความสามารถ เขาอยู่ในระดับคนนำทางพื้นฐาน ที่ถูกวางขายในราคา 100 คะแนนทรัพยากรสงคราม

ต้องยอมรับว่า ในด้านการทำเคลสให้เสร็จสมบูรณ์ ซุ่นหลงเตียนเซวมีระดับที่สูงกว่าคนอื่น ๆ อย่างแท้จริง

สำหรับคะแนนทรัพยากรสงคราม ซุ่นหลงเตียนเซวก็ค้นพบวิธีใช้มันแล้วเช่นกัน เขาจึงไม่จำเป็นต้องให้โอหยางโซวบอกเกี่ยวกับเรื่องนี้

โอหยางโซวไม่ได้ถามทั้งสองว่า จะแลกเปลี่ยนมันกับอะไร สุดท้ายแล้ว ทุกคนก็ยังคงมีโอกาสรับสมัครฮัวฉิงปิง

แม้ว่าพวกเขาจะเป็นพันธมิตรกัน แต่ในปัจจุบัน พวกเขาเป็นคู่แข่งกัน

พวกเขาจะช่วยเหลือกันในช่วงเริ่มต้น

สำหรับขั้นต่อไป มันคงดีที่สุดแล้วว่าพวกเขาไม่หักหลังกันเอง

.....

ท่ามกลางความวุ่นวาย ท้องฟ้าค่อยๆมืดลง

เมืองไต้จุนตั้งอยู่ที่ชายแดนทะเลทราย อากาศที่นี่จึงแห้งแล้งมาก

มองออกไปข้างนอก จะเห็นได้ว่าพระอาทิตย์กำลังค่อยๆจมลง แสงอาทิตย์สีเหลืองทอง สะท้อนพื้นผิวทะเลทราย เกิดเป็นฉากทิวงดงามอย่างมาก

แต่ทุกคนสามารถจินตนาการได้ว่า มีอันตรายมากเพียงใด ซ่อนอยู่ในทะเลทรายที่ดูงดงามนี้

ภายใต้คำแนะนำของฮูหยานฉิว องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย เคลื่อนไหวเล็กน้อย

เจ้าหน้าที่เสบียงรักษาสัญญาของเขา โดยเขาได้มอบม้าศึก 50 ตัว ให้แก่พวกเขา

ต้องเข้าใจก่อนว่า ในสมัยราชวงศ์ฮั่น ม้าศึกดี ๆ มีค่านับหมื่นๆเหรียญทอง

เมื่อผู้เล่นเข้าสู่แผนที่สมบูรณ์แล้ว พวกเขาจะไม่สามารถหาไม้ศึกเพิ่มเติมได้อีก ทหารม้าจะนำมาด้วยได้เพียงแค่ตัวเดียวเท่านั้น ดังนั้น แม้แต่องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ ก็นำมาได้ตามจำนวนของพวกเขาเท่านั้น

แม้ไม้ศึก 50 ตัว จะดูไม่มากนัก แต่มันก็อาจจะมีประโยชน์ในช่วงเวลาหนึ่ง นอกเหนือจากไม้ศึกแล้ว เขายังได้รับอาวุธลับของกองทัพอื่น ที่ใช้ต่อสู้กับสภาพอากาศด้วย

มีหลายอย่างที่โอหยางโซวไม่รู้วิธีใช้มัน

ในทางตรงกันข้าม เมื่อฮูหยานฉิงเห็นสิ่งของเหล่านั้น เขาอดไม่ได้ที่จะพยักหน้าออกมา

เห็นได้ชัดว่า เจ้าหน้าที่เสปียงเอาสมบัติจำนวนมากออกมา

เมื่อได้เห็นสมบัติเหล่านั้น ดวงตาของลอร์ดคนอื่นๆก็กลายเป็นสีแดงด้วยความอิจฉา

.....

ในขณะที่พระอาทิตย์ตกลงทางทิศตะวันตกแล้ว ท้องฟ้าก็มีดลงอย่างแท้จริง

ค่ายทหารที่วุ่นวายมาตลอดทั้งวันก็ค่อยๆเงียบลง

วันรุ่งขึ้น กองกำลังทั้งหมดจะเริ่มออกเดินทาง

จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะพักผ่อนกันอย่างเต็มที่ เพื่อเติมเต็มพลังงานของพวกเขา

ทั้งค่ายเงียบมาก

ไม่กี่ชั่วโมงก่อนจะเช้า

ขณะที่โอหยางโซวนอนหลับอยู่ เขาก็ได้ยินเสียง หวู!

“ไม่ดีแล้ว!”

โอหยางโซวตื่นขึ้นมาในทันที เขารู้ว่าเสียงนั้นมาจากขาวน้อย

ขณะที่ขาวน้อยปรากฏตัวขึ้นที่ค่ายทหาร มันได้ดึงดูดความสนใจของคนจำนวนมาก

ไม่มีใครคาดหวังว่า ลอร์ดแห่งเหลียนโจวจะนำหมาป่าสีขาวตัวหนึ่งมา ยังแผนที่สมรภูมิด้วย คิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในทะเลทรายแล้ว ลอร์ดบางคนอดไม่ได้ที่จะอิจฉา

โอหยางโซวออกมาจากเต็นท์

“ท่านลอร์ด!” องครักษ์ด้านหน้าเต็นท์ทักทายเขา

โอหยางโซวโบกมือ แล้วเดินตามเสียงไปยังมุมหนึ่งของค่ายทหาร

องครักษ์มองหน้ากันและกัน พวกเขารู้สึกได้ว่า มีบางอย่างแปลกประหลาดกับลอร์ดของพวกเขา พวกเขาจึงรีบตามเขาไป ขณะที่พวกเขาเดินไป พวกเขาจับไปที่ดาบถึงที่เอว

บรรยากาศภายในค่ายกลายเป็นอึดอัด

หวูว!

เสียงของขาวน้อยกลายเป็นเร่ร่อนขึ้น และรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดของมัน

เมื่อโอหยางໂໜ่ได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นเย็นชา เขารีบพุ่งตรงไปอย่างรวดเร็ว องค์กรทั้งสองที่ตามมาารู้ได้ทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติ

หลังจากนั้นไม่นาน โอหยางໂໜ่ก็ได้พบขาวน้อย

สิ่งที่เขาเห็นทำให้เขาโกรธเป็นอย่างมาก

เขาเห็นว่ามียทหารนับสิบกำลังแหงฮอกไปที่ขาวน้อย

ถ้าขาวน้อยไม่ได้บ่มเพาะในหอฝึกสัตว์ร้ายจิตวิญญาณ มันก็อาจจะตายไปแล้ว ถึงอย่างนั้น ตอนนี้ เลือดก็ปกคลุมทั่วตัวของมัน

โอหยางໂໜ่สังเกตเห็นทหาร 2 นาย นอนอยู่บนพื้น ไม่รู้ว่าสภาพเป็นอย่างไร

หากเป็นไปตามที่เขาคิดไว้ ขาวน้อยคงจะเป็นผู้ทำร้ายพวกเขา

“เจ้าเป็นใคร?” กลุ่มทหารตื่นตระหนก

“บังอาจ!”

โอหยางໂໜ่ตะโกนขณะที่ชักกระบี่ซี่เสี้ยวออกมาจากฝัก มันเปล่งแสงที่ดูเย็นชาออกมาอย่างน่าหวาดกลัว

กระบี่ในตอนนี้ แตกต่างจากก่อนหน้านี้ จิตวิญญาณมังกรแดง ได้ถูกใส่เข้าไปในกระบี่แล้ว ทำให้จิตวิญญาณแห่งกระบี่กำเริบขึ้นมา

แม้มันจะไม่ได้อัปเกรดเป็นอาวุธระดับนักบุญ แต่พลังของมันก็แข็งแกร่งยิ่งกว่าอาวุธระดับพระเจ้าทั่วไป

ถ้าเขาโชคดี ก็มีโอกาที่กระบี่ชี้เสี้ยวจะกลายเป็นอาวุธระดับนักบุญ

เมื่อกระบี่ชี้เสี้ยวถูกชักออกจากฝักแล้ว กระบี่อื่นๆที่อยู่ใกล้เคียงก็สั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว กระบี่ชี้เสี้ยวในปัจจุบัน มีพลังอำนาจของราชันแห่งกระบี่กระบี่เล่มอื่นๆเป็นเพียงของชั้นต่ำเมื่ออยู่ต่อหน้ามัน

“ลอร์ดแห่งเกลียนโจว!”

บางคนจำโอหยางโชวได้ ความตื่นตระหนกเต็มอยู่ในดวงตาของเขา

ในเวลานี้ เหล่าทหารไม่ลังเลอีกต่อไป พวกเขาต้องการจะหลบหนี

“พวกเจ้าต้องการจะออกไปหรือ? มันสายไปแล้ว!”

โอหยางโชวพุ่งเข้าหาพวกเขา เพลงกระบี่สังหารปรากฏขึ้นอีกครั้ง

จิตสังหารที่ไร้รูปปกคลุมพื้นที่ทั้งหมด ทหารที่พยายามหลบหนี รู้สึกว่ามีพลังบางอย่างป้องกันไม่ให้พวกเขาวิ่งหนีไป

นี่คือกลิ่นอาย กลิ่นอายของเพลงกระบี่สังหาร มันเป็นสิ่งที่น่าสนใจและน่าหวาดกลัว

โอหยางโชวสิ้นไหลเหมือนน้ำ เมื่อกระบี่ชี้เสี้ยวถูกกวัดแกว่ง ศัตรูก็ล้มลงทีละคนทีละคน องค์กรที่ตามหลังโอหยางโชวมาและชาวน้อย ก็เข้าร่วมการต่อสู้ด้วยเช่นกัน

ในเวลาไม่ถึง 10 นาที ทหารทั้งหมดก็ล้มลงสู่พื้นดิน

โอหยางโซวไม่ได้ฆ่าพวกเขา เพราะเขาต้องการจะตรวจสอบเบื้องหลังของ
พวกเขา

ความตั้งใจของศัตรูเป็นสิ่งที่เลวร้ายอย่างแท้จริง

พวกเขาสังเกตเห็นว่าขาวน้อยนั้นพิเศษ พวกเขากลัวว่าโอหยางโซวจะ
นำหน้าพวกเขา พวกเขาจึงต้องการจะกำจัดขาวน้อย

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้คาดคิดเลยว่า ขาวน้อยที่ดูอ่อนแอนี้ จะ
แข็งแกร่งเป็นอย่างมาก ภายใต้วงล้อมของทหารจำนวนมาก มันก็ยังคงต่อสู้
ได้โดยไม่เสียเปรียบ

นอกจากนี้ พวกเขาก็ยังไม่คิดว่า โอหยางโซวจะตื่นตัว ในเวลานี้เขาควรจะ
นอนหลับอยู่ แต่เขากลับมาช่วยสัตว์ร้ายจิตวิญญาณของเขาได้อย่างรวดเร็ว
ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว แผนการของพวกเขาก็คงจะสำเร็จไปแล้วอย่างแน่นอน
โอหยางโซวต้องการจะรู้ว่า ใครกันที่ใช้วิธีที่น่ารังเกียจเช่นนี้

TWO Chapter 582 การเข้าสู่ทะเลทราย

โอหยางโซวจัดการเหล่าทหารนับสิบลง จากนั้น ก็มีเสียงฝีเท้าของทหาร
จำนวนมากกำลังใกล้เข้ามา

ดวงตาของโอหยางโซวหรี่ลง ขณะที่เขาถือกระบี่ในมือไว้นั่น

มีทหาร 1 กองร้อย ปรากฏขึ้นในสายตาของเขา

“พวกเขา सबคบคิดกัน?” โอหยางโซวพึมพำ

ในสถานการณ์เช่นนี้ โอหยางโซวจะต้องระมัดระวังการกระทำของเขา

โชคดีที่เขาไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพัง

ในขณะเดียวกับที่ศัตรูต้องการจะโจมตีและพาพี่น้องที่บาดเจ็บของพวกเขา
กลับไป เสียงฝีเท้าอื่นๆก็ดังขึ้น เป็นเงินตำเหม่งและเหล่าทหารองครักษ์
ส่วนตัวของเขาโอหยางโซวที่เข้ามา พวกเขาปรดปล่อยกลืนอายุที่กำราบศัตรู
ได้อย่างสิ้นเชิงออกมาด้วย

ทหารองครักษ์ที่เฝ้ายามรู้สึกไม่สบายใจ เขาจึงได้แจ้งไปที่นายกองของเขา

เงินตำเหม่งมาถึงก่อนที่พวกเขาจะทันได้ปะทะกัน

เนื่องจากพื้นที่มีขนาดเล็กและแคบมาก ศัตรูจึงไม่สามารถจะหลบหนีไปได้

“ท่านลอร์ด!”

เงินตำเหม่งเดินผ่านศัตรู ก่อนที่จะคำนับโอหยางโซว

“จับพวกเขา!”

โอหยางโซวไม่ลังเล กองร้อยที่มาถึงของศัตรู ควรจะเป็นกองกำลังที่เข้ามา
เก็บกวาดพื้นที่พลังจางาน เนื่องจากแผนการล้มเหลว พวกเขาจึงต้องการจะ
ทำลายหลักฐานทั้งหมด

แล้วโอหยางโซวจะทำตัวหน้าหนา และอดทนกับความไร้ยางอายนี้ได้
อย่างไร?

หลังจากได้รับคำสั่งแล้ว เฉินต้าเมิ่งก็ไม่ได้กล่าวอะไร เขานำคนของเขาไปจัดการศัตรู

ในการต่อสู้ตรงๆ องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ไม่เคยกลัวใคร

นอกจากนี้ องครักษ์ส่วนตัวเหล่านี้ ยังเป็นองครักษ์ชั้นสูงในหมู่องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย

การต่อสู้ระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย ได้ทำลายความเจ็บปวดของค่ายทหารลง ทุกคนจึงได้รับการแฉ่งเตือนและตื่นขึ้นมา

หลังจากผ่านไประยะสั้นๆ เหล่าลอร์ดก็ออกมาที่นอกเต็นท์เพื่อดูสถานการณ์ มองออกไป เมื่อเห็นว่าโอหยางโซวถือกระบี่ไว้ในมือ มันทำให้พวกเขาตกตะลึงเป็นอย่างมาก

จากนั้น เมื่อพวกเขาเห็นขาวน้อยที่อยู่ใกล้กับโอหยางโซวได้รับบาดเจ็บ พวกเขาก็เข้าใจสถานการณ์ในทันที

คนเหล่านี้เพียงแค่เฝ้าดู พวกเขาไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ

โอหยางโซวไม่แสดงอาการใดๆ

เฉินต้าเมิ่งไม่ทำให้เขาผิดหวัง

เมื่อทหารกองทัพอันมาถึง เฉินต้าเมิ่งก็จัดการกับศัตรูทั้งหมดแล้ว

“ท่านลอร์ด เกิดอะไรขึ้น?” นายทหารเข้ามาถามเขา

โอหยางโซวอธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เขาฟัง

ในเวลา^{นี้} สถานการณ์เลยเกิดโดยสมบูรณ์

เขามีหลักฐานและพยานอยู่จริง ผู้กระทำผิดจึงไม่สามารถจะปฏิเสธข้อกล่าวหาของเขาได้

อย่างไรก็ตาม กองกำลังของลอร์ดไม่ได้ลงทะเลเป็นนายเป็นรายบุคคล ดังนั้น การจะหาลอร์ดที่กระทำผิดจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

นายทหารแสดงออกอย่างลำบากใจบนใบหน้าของเขา เขากล่าวว่า โอหยางโซวจะใช้เรื่องนี้สร้างปัญหาให้กับเขา

โอหยางโซวมองไปยังเหล่าลอร์ดที่อยู่รอบๆ และกล่าวอย่างเย็นชาว่า “ทำไมพวกเจ้ากล้าทำแต่ไม่กล้ารับหรือ? ช่างเป็นอาชญากรที่น่ารังเกียจเสียจริง”

“...”

ลอร์ดทั้งหมดยังคงเงียบอยู่ เนื่องจากผู้กระทำผิดได้กระทำการอย่างลับๆ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่เฝ้าออกมายอมรับความผิดของตน

ทุกคนที่นี่ทั้งหมดเป็นผู้ต้องสงสัย

เนื่องจากไม่มีคนออกมายอมรับ โอหยางโซวจึงหมดหนทาง นอกจากนี้ เวลา^{นี้}ยังมีจำกัด เขาจึงไม่สามารถจะสอบสวนทีละคนทีละคนได้

“ท่านนายกong ท่านปล่อยคนเหล่านี้ให้เข้าจัดการเองได้หรือไม่?”

โอหยางโซวหันกลับมามองนายทหารกองทัพอัน

“ท่านลอร์ดเชิญทำตามที่ต้องการเถิด!”

นายทหารรู้สึกปิติยินดีอย่างยิ่ง ที่ปัญหาหลุดออกจากมือของเขา

ปกติแล้ว ในการต่อสู้ระหว่างผู้เล่น พวกเขาจะพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อไม่
ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นมา

โอหยางโซวพยักหน้า ดวงตาของเขาเปลี่ยนไปอย่างกระทันหัน ขณะที่เขาส่ง
สัญญาณให้กับเงินต้าเมิ่ง

เงินต้าเมิ่งเข้าใจ เขานำกองกำลังออกมา แล้วแต่ละคนก็ซัดดาบถึงของพวก
เขาออกมา พวกเขาพาดดาบไว้ที่คอของศัตรู นี่เป็นการแสดงความยุติธรรม
ทหารที่ถูกจับกุมเป็นคนจริง ไม่มีใครร้องขอความเมตตา

เมื่อเห็นเช่นนั้น เงินต้าเมิ่งก็ฟันลง

ในทันที หัวราว 100 หัว ก็หล่นลงสู่พื้นดิน และเลือดก็ไหลทะลักไปทั่วพื้นที่
เลือดสีแดงสด แสดงถึงความโหดร้ายของสงครามในครั้งนี้ ก่อนที่พวกเขาจะ
เริ่มออกเดินทาง เหล่าลอร์ดก็เริ่มทำร้ายกันเองแล้ว

จากเหล่าลอร์ดทั้งหมดในปัจจุบัน บางส่วนอดไม่ได้ที่จะแสดงความตึงเครียด
ออกมา

เมื่อพวกเขาได้เห็นความไร้ปราณีของลอร์ดแห่งเหลียนโจว พวกเขาก็เต็มไปด้วย
ด้วยความรู้สึกเหน็บหนาว

โอหยางโซวต้องการใช้การกระทำนี้ เพื่อสร้างอำนาจของเขา เขาต้องการจะ
เตือนศัตรูคนอื่นๆว่า อย่างใดก็คิดจะหาเรื่องเขา

อย่าได้สัมผัสด้านหลังของเสื้อ ไม่อย่างนั้น ไม่เพียงแค่คุณจะเสียโกโก้เท่านั้น
แต่คุณยังจะเสียข้าวที่เอาไว้ประทังชีวิตตัวเองไปด้วย

โอหยางโซวไม่มีเจตนาที่จะค้นหาผู้บงการในตอนนี้ ตราบเท่าที่การสืบสวน
ยังไม่จบลง สุดท้ายแล้ว จิ้งจอกก็จะเผยหางออกมาด้วยตัวเอง

หลังจากที่วุ่นวายอยู่ซักระยะ ในที่สุดค่ายทหารก็เงียบลงอีกครั้ง

สำหรับบางคน พวกเขาไม่สามารถจะนอนหลับต่อได้อย่างสงบ

พวกเขาคิดเรื่องอื่นมากมายในหัว

คำคินนี้ดำเนินต่อไปอย่างสงบ

เช้าวันรุ่งขึ้น ค่ายทหารกลับมาวุ่นวายอีกครั้ง

เหตุการณ์เมื่อคืนนี้ ส่งผลกระทบต่อความกระตือรือร้นของเหล่าลอร์ด

ลอร์ดบางส่วนรีบนำกองกำลังของพวกเขา ออกจากค่ายทหารและเข้าสู่
ทะเลทราย โอหยางโซวไม่ได้รับมากเกินไป เขาเรียกจางเลี้ยวและซุนหลง
เตียนเซวมา ก่อนจะเข้าสู่ทะเลทรายพร้อมกัน

เช้าวันนี้ พระอาทิตย์สีแดงสดใส

ทะเลทรายดูเงียบสงบเป็นอย่างมาก และมันดูอ่อนโยนอย่างน่าเหลือเชื่อ มัน
ดูไม่เหมือนว่าจะสร้างปัญหาใดๆได้เลย

มีเพียงฮูหยานฉิวเท่านั้น ที่พินิจพิเคราะห์ทะเลทรายอย่างจริงจัง เขามองไป
ยังสภาพแวดล้อมของทะเลทราย และบางครั้ง เขาก็มองขึ้นไปบนท้องฟ้า
เขาไม่รู้สึกผ่อนคลายเลย

โอหยางโซวชี้ไม้ค้ำของเขาและมองไปรอบๆ

ขณะที่พวกเขาเพิ่งจะเข้ามาในทะเลทราย กองกำลังทั้งหมดอยู่ใกล้กัน โอหยางโซวมีสายตาที่เฉียบแหลมมาก เขาสังเกตเห็นว่า ลอร์ดบางคนมองมาที่เขาแปลกๆ

เขารู้สึกเหมือนกับเมื่อคืนนี้

ตั้งแต่เช้า ความรู้สึกแปลกๆนี้รุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดแล้ว จะพบว่า มีกองกำลังผู้เล่น 6 กองกำลังกำลังไล่ตามพวกเขา

“พี่ใหญ่ มีบางอย่างไม่ถูกต้อง!”

ซุ่นหลงเตียนเซวไม่ใช่คนโง่ เขาสังเกตเห็นพวกเขา เขาจึงมาหาโอหยางโซว

“ใช่ มันไม่ถูกต้อง!” โอหยางโซวพยักหน้า

“แต่ทำไม? ไม่มีเหตุผลเลยที่พวกเขาจะมาหาเรื่องพวกเรา พวกเขาไม่ได้รับอะไรตอบแทนเลย” ซุ่นหลงเตียนเซวอดสงสัยไม่ได้

“โดยปกติแล้ว พวกเขาจะไม่ได้รับอะไร แต่ถ้ามีคนเสนอรางวัลให้พวกเขาล่ะ?” โอหยางโซวกล่าวขณะพยายามสงบอารมณ์ของตนเอง

“ท่านกำลังกล่าวถึงพวกตีเงินหรือ?” ซุ่นหลงเตียนเซวมีปฏิกิริยาทันที

“นอกจากพวกเขาแล้ว ใครชอบเล่นแบบนี้กันล่ะ?” โอหยางโซวตอบ

“สิ่งที่ทำให้เหล่าลอร์ดเต็มใจจะเสี่ยงคืออะไรกัน?” ชุ่นหลงเตียนเซว่กล่าวขึ้นเอง “รายการที่แลกเปลี่ยนโดยคะแนนทรัพยากรสงครามหรือ?”

โอหยางโซวพยักหน้าและยิ้ม “มีโอกาส 80% ที่จะเป็นเช่นนั้น”

เพียงแค่แผนที่ที่มีรายละเอียดการเคลื่อนกองกำลังก็มากพอจะล่อลวงลอร์ดเหล่านั้นได้แล้ว หากปราศจากมัน พวกเขาคงจะไม่มีโอกาสชนะเลย

“น่ารังเกียจอย่างแท้จริง!”

ชุ่นหลงเตียนเซว่ไม่อาจซ่อนความรังเกียจที่เขามีต่อที่ดินและคนอื่นๆได้

โอหยางโซวไม่แสดงอาการใดๆ

ใครจะรู้ว่า แผนที่ที่พวกเขาได้รับมา จะสร้างปัญหาให้กับพวกเขาเช่นนี้

ในสงครามครั้งนี้ มีเพียงลอร์ด 50 อันดับแรก ของประเทศจีนเท่านั้น จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ใช้คนโง่

คิดเกี่ยวกับมันในอนาคต ไม่ยากที่จะคาดเดาเลยว่า จะมีสิ่งใดเกิดขึ้น

เปรียบเทียบกันแล้ว กองกำลังทั้งสามของพันธมิตรซานไห่ เป็นกระดูกที่ยากจะเคี้ยวที่สุด

ที่ดินและคนอื่นๆอาจจะสังเกตเห็นจุดนี้

ก่อนจะออกเดินทาง โอหยางโซวให้ความสนใจกับพวกเขาเป็นพิเศษ และเขาสังเกตเห็นว่า พวกเขาไม่อยู่ที่นั่นในเวลานั้น

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซเชื่อว่า กลุ่มหนูเหล่านี้คงจะปฏิบัติตามคำแนะนำ
ของพวกเขา

ในสถานการณ์ปัจจุบัน พันธมิตรทั้งสองกลายเป็นเหยื่อของลอร์ดคนอื่นๆ

“เคลสในสงครามครั้งนี้ รุนแรงและน่าสนใจจริง” โอหยางโซยิ้ม

ซุ่นหลงเตียนเขารู้สึกตกตะลึง ในสถานการณ์เช่นนี้ โอหยางโซยังหัวเราะได้
อีกหรือ?

.....

โอหยางโซนำกองกำลังของเขา เคลื่อนที่ไปข้างหน้า ในทะเลทรายที่ไม่มีที่
สิ้นสุดซ้ำๆ ขณะที่มือกองกำลังจำนวนมากไล่ตามพวกเขามา

เหล่าลอร์ดด้านหลังไม่ยินดีที่จะพุ่งไปข้างหน้า เพื่อเผชิญหน้ากับเขา พวกเขา
พยายามอดทนจนถึงที่สุด

ถ้าพวกเขาสามารถติดตามพันธมิตรซานไห่ ข้ามผ่านทะเลทรายได้ พวกเขา
จะไม่ยินดีที่จะทำมันได้อย่างไร? และแน่นอนว่า พวกเขายังรู้สึกยินดีที่มีคน
เป็นแนวหน้าให้กับพวกเขา

ตอนเช้า บรรยากาศรอบๆ แปลกประหลาดมาก

เหล่าผู้เล่นได้เดินทางลึกเข้าไปในทะเลทราย พวกเขามองออกไปทั้งซ้ายและ
ขวา และเห็นเพียงทะเลทรายที่ไม่มีที่สิ้นสุด

ในสายตาของพวกเขา นอกจากทรายแล้ว ไม่มีสิ่งอื่นอีกเลย

ความยากลำบากเห็นที่มีต่อทะเลทรายของพวกเขา กลายเป็นความเบื่อหน่ายและไม่สนใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเวลาผ่านไป อุณหภูมิในทะเลทรายค่อยๆสูงขึ้นเรื่อยๆ ตอนเที่ยง ขณะที่พระอาทิตย์อยู่เหนือศีรษะ และแสงอาทิตย์ร้อนแรงก็แทบจะแผดเผาพวกเขา มันทำให้พวกเขาไม่มีแรงจะไปต่อ

กองกำลังผู้เล่นเหล่านี้ ไม่มีประสบการณ์ในทะเลทราย ดังนั้น ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้น กองกำลังทั้งหมดจึงสูญเสียจิตวิญญาณของพวกเขาไป

แม้แต่น้อยก็ยังแสดงให้เห็นว่าเริ่มอ่อนเพลีย

เมื่อคืน โอหยางโซวได้ดูบาดแผลของมัน โชคดีที่มีบาดแผลทะลุผิวหนังเข้าไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“ท่านลอร์ด มีบางอย่างไม่ถูกต้อง”

ทันใดนั้น ฮูหยานฉิวผู้ซึ่งไม่เคยกล่าวอะไรออกมาตั้งแต่ต้น ก็รีบขี่ม้ามาทางโอหยางโซว

“มีอะไรผิดปกติหรือ?” โอหยางโซวถาม

“จากที่ข้าดูสถานการณ์ ดูเหมือนว่าจะมีพายุทรายปรากฏขึ้น” ฮูหยานฉิวรายงานข่าวร้าย

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็เงยหน้ามองท้องฟ้าในทันที แต่ดูเหมือนเขาจะไม่เห็นอะไรเลย

แน่นอนว่า สุหยานฉิวเป็นมืออาชีพ โอหยางโซวจึงเชื่อมั่นใจคำแนะนำของเขา จากนั้น โอหยางโซวก็นำสิ่งให้กองกำลังहतตัวลง และจัดขบวนทัพเตรียมพร้อมรับมือ

การเผชิญหน้ากับพายุทรายตรงๆ เป็นความคิดที่แย่มาก

TWO Chapter 583 โจรทะเลทรายลอบโจมตี

“ท่านลอร์ด มีโครงหินอยู่ข้างหน้า พวกเราสามารถใช้นี้หลบเลี่ยงพายุทะเลทรายได้”

ตามที่คาดไว้จากแผนที่ชีวิตแห่งทะเลทราย สุหยานฉิวได้ให้ความสำคัญกับสถานที่สำคัญทั้งหมด เขารู้ตำแหน่งที่แน่นอนของพวกมันในทะเลทราย

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ถอนหายใจออกมา

เพียงสิ่งนี้ก็คุ้มค่ากับคะแนนทรัพยากรสงคราม 250 แต้มแล้ว

เขาบอกให้สุหยานฉิวรับนำทางไปที่นั่นทันที ก่อนที่พายุทรายจะมาถึง

กองกำลังที่ตามหลังมาต้องการจะติดตามพวกเขาไปอย่างใกล้ชิด

แต่ครั้งนี้ โอหยางโซวไม่สุภาพอีกต่อไป

เขาสั่งให้องค์กรสงครามศักดิ์สิทธิ์ ยิงฝนลูกศรไปยังด้านหลัง เพื่อเป็นการเตือน

หลังจากที่เห็นคำเตือนนี้ พวกเขาก็ไม่กล้าเข้าใกล้อีก พวกเขาเพียงจัดให้
หน่วยสอดแนม คอยเฝ้าดูพวกเขาอย่างใกล้ชิด ขณะที่กองกำลังหลักของ
พวกเขา อยู่ห่างไกลออกไป

ในสายตาของพวกเขา ยังมีอีกหลายวันที่ต้องอยู่ในทะเลทราย พวกเขาจึงไม่
รีบเร่งมากนัก ตราบเท่าที่พวกเขารู้ที่ตั้งของกองทัพนักรบมิตรซานให้ พวกเขา
ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะหลงทางในทะเลทราย

พวกเขาไม่รู้เลยว่า โอหยางโซวได้ชุดหลุมสำหรับพวกเขาโดยใช้พายุทราย
แล้ว

ครึ่งชั่วโมงต่อมา พวกเขาได้พบกับโครงหินจริงๆ

โอหยางโซวสั่งให้ทหารลงจากหลังม้า และทำตัวเหมือนพวกเขาเตรียมจะ
พักผ่อน

ในความเป็นจริงแล้ว กองกำลังได้จัดขบวนทัพเตรียมพร้อมอย่างเงียบๆ

ในท้องฟ้าเหนือทะเลทราย มันค่อยๆมืดลงและมีดลงเรื่อยๆ

พายุทรายที่น่าหวาดกลัว พัดมาตามทิศทางที่คาดไว้

ฝุ่นลอยขึ้นทั่วทะเลทราย มองไกลออกไป พายุทรายขนาดใหญ่กำลังพัดมา
เหมือนคลื่นยักษ์

ท้องฟ้าที่สวยงาม กลายเป็นสีดำในทันที

มีเพียงสายลมอันรุนแรงเท่านั้น ที่ทุกคนได้ยินจากรอบๆ

ขณะที่กองกำลังที่ตามหลังกมา สังเกตเห็นพายุทราย พวกเขาก็ต้องการจะทำตามกองทัพพันธมิตรซานไห่ โดยเข้าไปซ่อนตัวในโครงหิน แต่มันสายเกินไปแล้ว

ทหารม้าชั้นสูง 9,000 นาย ทำการป้องกันโครงหินอย่างเคร่งครัด หากศัตรูต้องการจะฝ่าเข้ามา พวกเขาจะพบกับฝนลูกศร

ในเวลานี้ กองกำลังผู้เล่นเหล่านั้นเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

ไม่ว่าพวกเขาจะไปทางใด พวกเขาก็จะจบลงด้วยความตาย

พายุทรายที่บ้าคลั่ง เป็นเหมือนกับทหารม้าที่พุ่งเข้ามาหาพวกเขา

ในทะเลทราย ทั้งม้าและคนล้มระเนระนาด

ในที่สุด เหล่าลอร์ดก็ได้เรียนรู้ถึงความโหดร้ายของทะเลทราย

แม้แต่กองทัพพันธมิตรซานไห่ ที่หลบซ่อนอยู่ด้านหลังโครงหิน ก็แทบจะรับมือไม่อยู่ ถ้าพวกเขาไม่ใส่ใจ พายุทรายอาจจะพัดพวกเขาทั้งหมดไปได้

เหล่าองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ล้อมรอบโอหยางโซวไว้ตรงกลาง เขาไม่สามารถจะล้มตามขึ้นได้เลย ขณะที่เขาพยายามเปิดตาม เขาเห็นเพียงพายุทรายที่อยู่รอบๆเท่านั้น มันเหมือนกับว่า เขาอยู่ท่ามกลางภัยพิบัติ ที่เกิดขึ้นตามพระคัมภีร์

บางครั้ง เขาก็ได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด

ทุกๆวินาที เขารู้สึกได้ว่ามันยาวนานเป็นอย่างมาก

เมื่ออยู่ต่อหน้าพลังอำนาจของโลก มันดูเหมือนว่า คนเพียงคนเดียวจะเล็ก และปราศจากอำนาจใดๆ

ใครจะรู้ว่า พวกเขาeronานเพียงใด ก่อนที่พายุทรายจะพัดผ่านไป และหายไปจนมองไม่เห็น

โอหยางโซพยายามอย่างดีที่สุด เพื่อเปิดตาม ทิวทัศน์ร่างของเขาเต็มไปด้วย เม็ดทราย

เขาอาจถือได้ว่าโชคดี

ไกลออกไปจากพวกเขา ผู้เล่นที่โชคร้ายจมอยู่ในพายุทราย สภาพของพวกเขาแย่มาก

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซไม่มีเห็นใจใดๆต่อพวกเขา

“เหล่าขุนพลอยู่ไหน?” โอหยางโซเรียกเหล่าขุนพล

“ข้าอยู่ที่นี้ขอรับ!”

หวังเฟิง, จางเลี้ยว และฉินฉีอั่งก้าวออกมา

ก่อนที่จะออกเดินทาง พวกเขาตกลงกันว่า โอหยางโซจะเข้ารับตำแหน่งผู้บัญชาการแต่เพียงผู้เดียว

เขาจะเป็นผู้นำกองกำลังทั้งสาม

ดังนั้น จางเลี้ยวและฉินฉีอั่ง จึงปฏิบัติตามเขาด้วยความเคารพอย่างสุดซึ้ง

“รวบรวมกองกำลังในทันที และทำลายศัตรูให้หมดซะ อย่าให้พวกเขาได้มีโอกาสดู”

โอหยางโซวชี้กระป๋องเขาไปที่ศัตรูในทันที

“ขอรับ!”

ขุนพลทั้งสามรู้สึกว่ เลือดของพวกเขาเดือดพล่าน

พวกเขาชอบการสู้รบ

สำหรับการโจมตีศัตรูที่กำลังล้มลง?

นี่เป็นสงครามไม่ใช่เกมส์ มันไม่มีคำว่ามารยาทหรือศีลธรรม

หลังจากนั้นชั่วครู่ กองกำลังทั้งหมดก็เตรียมพร้อม

“ฆ่า!”

ภายใต้การนำของขุนพลทั้งสาม กองกำลังทั้งหมดพุ่งออกไป

สำหรับโอหยางโซว เขายังคงอยู่ภายใต้การคุ้มครองขององครักษ์ส่วนตัว และเขาได้บัญชาการกองกำลังจากแนวนับ

สำหรับลอร์ดคนอื่นๆแล้ว นี่เป็นสถานการณ์ที่แย่มากที่สุด

พายุทรายทำให้พวกเขาสูญเสียทหารไปแล้วกว่าครึ่ง ส่วนใหญ่ตายหรือไม่ก็ถูกฝังทั้งเป็นภายใต้ฝุ่นทราย

พวกเขาช่วยทหารเหล่านั้นได้ทัน พวกเขาก็อาจจะรักษากำลังพลจำนวนมากไว้ได้

โชคร้ายที่โอหยางโชวไม่ให้โอกาสใดๆแก่พวกเขา

กองทัพพันธมิตรซานไห่อันแข็งแกร่ง พุ่งตรงไปหาพวกเขา เหล่าลอร์ดรู้สึกได้ว่า สวรรค์ของพวกเขากำลังพังทลายลง

พวกเขารู้สึกเสียใจ เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะพวกเขาถูกล่อลวงโดยพวกตีฉิน

การสู้รบบนทะเลทราย จบลงอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ ภายในเวลาเพียง 2 ชั่วโมง กองกำลังของลอร์ด 6 คน ที่ตามหลังมาก็พังทลายลง

แม้แต่เหล่าทหารที่กระจัดกระจายไป และพยายามจะหลบหนี ก็ถูกไล่ล่าและสังหาร

บนทะเลทรายโกบีอันแห้งแล้ง ศพจำนวนมากกระจัดกระจายไปทั่ว

เมื่อลมพัดมา ศพเหล่านั้นก็ถูกฝังอย่างรวดเร็ว

แม้จะผ่านไปอีก 1 เดือน ก็ยังคงไม่มีใครรู้ว่ามิอะไรเกิดขึ้นที่นี่ มีเพียงกระดูกสีขาวที่ถูกฝังใต้ผืนทรายเท่านั้น ที่บ่งบอกว่าพวกเขาเป็นมนุษย์

นี่คือความสงบ, ความรุนแรง, ความอ่อนโยน และความโหดร้ายของทะเลทราย

แต่ละด้านแสดงถึงตัวตนที่แท้จริงของทะเลทราย

สิ่งที่ทำให้โอหยางโชวรู้สึกประหลาดใจก็คือ ในระหว่างการสังหารหมู่ที่เกิดขึ้น เขาสังเกตเห็นว่า คະแนนอนุญาตการสงครามเพิ่มขึ้น “การสังหารคนในฝ่ายเดียวกัน ก็ยังช่วยให้ข้าได้รับคະแนนอนุญาตการสงครามด้วยหรือ?”

‘โกอา...อา...โกอาช่างชั่วร้ายจริงๆ!’

สงครามครั้งนี้ ไม่มีใครอยู่ฝ่ายใดเลย!

ตราบเท่าที่คุณมาจากคนละดินแดน พวกเขาก็คือศัตรูกัน

จะมีผู้ชนะได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

โอหยางโซวเริ่มเข้าใจความตั้งใจของโกอา

ดูเหมือนว่า การต่อสู้ระหว่างลอร์ดจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่า พวกเขาจะไม่สามารถรับสมัครฮั่วฉูปิงได้ แต่พวกเขาก็ยังมีโอกาสจะได้รับ คะแนนคุณูปการสงครามและคะแนนการกุศล

หลังจากการสู้รบจบลง พวกเขาก็เดินทางต่อไป โอหยางโซวไม่แม้แต่จะสนใจ เก็บกวาดสนามรบ เขาต้องการจะเดินทางไปให้ไกลที่สุดก่อนที่พระอาทิตย์ จะตก

ช่วงเวลาก่อนมืด เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับการเดินทาง ในเวลานั้น อากาศจะเย็นลงและ ไม่ร้อนหรือหนาวจนเกินไป ถ้าคำคืนมาถึง พวกเขาจะ ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากนอนในเต็นท์ของพวกเขา

หลังจากที่กำจัดกลุ่มที่ไล่ตามได้แล้ว พวกเขาก็เดินทางต่อไปอย่างสบายใจ

พระอาทิตย์ที่กำลังจะตกลงมีสีทองสดใส กองกำลังที่เดินทางมาตลอดทั้งวัน เลือกสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการตั้งค่าย ตามคำแนะนำของฮูหยานฉิว

ไม่นานหลังจากที่พวกเขาหยุดพัก ฮูหยานฉิวก็นำทหาร 1 กองร้อยออกไป ตักน้ำ

ทหารม้าเตรียมถุน้ำขนาดใหญ่มาด้วย หากพวกเขาใช้อย่างฉลาด มัน
อาจจะเพียงพอสำหรับ 2 วัน

การสู้รบในวันนี้ ทำให้พวกเขาต้องเสียน้ำสำรองไปเป็นจำนวนมาก ดังนั้น
พวกเขาจึงจำเป็นต้องเติมเต็มเสบียงในช่วงเวลาพักนี้

ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะไม่สามารถเดินทางในวันพรุ่งนี้ได้

โอหยางโซวไม่สามารถจินตนาการได้ว่า พวกเขาจะสามารถหาน้ำได้อย่าง
รายวันโดยปราศจากคำแนะนำของฮูหยานฉิวได้อย่างไร?

ตีฉินและคนอื่นๆจะเป็นเช่นเดียวกันนี้หรือไม่?

ใครจะรู้ว่า พวกเขาหลบเลี่ยงพายุทรายที่เกิดขึ้นในระหว่างวันได้หรือไม่

ความคิดที่ชั่วร้ายผุดขึ้นมาในหัวของโอหยางโซว

.....

2 วันต่อมา พวกเขาเดินทางได้อย่างสงบ โดยปราศจากความเคลื่อนไหวใดๆ

โอหยางโซวไม่เห็นกองกำลังใดๆของผู้เฒ่า เขาเดาว่า หลังจากที่ได้เดินลึกเข้ามา
ในทะเลทรายแล้ว ผู้เฒ่าที่โชคดียอดมาได้ คงจะกระจัดกระจายกันออกไป

“ท่านลอร์ด อีก 3 วัน พวกเราจะเดินทางออกจากทะเลทรายแล้วขอรับ!”

หลังจากที่ตั้งค่ายแล้ว ฮูหยานฉิวก็มารายงานต่อโอหยางโซวตามปกติ
เกี่ยวกับความคืบหน้าของพวกเขา

โอหยางโซยืมและพยักหน้า “คงต้องลำบากเจ้าแล้ว!” โอหยางโซยอมรับจากใจจริงว่า หากปราศจากอุทยานฉิวแล้ว การเดินทางของพวกเขาคงจะไม่ราบรื่นเช่นนี้

อุทยานฉิวสามารถหาแหล่งน้ำได้ทุกวัน

กองกำลังเกือบหนึ่งหมื่นของพวกเขา จึงไม่เคยขาดแคลนน้ำเลย

ต้องยอมรับว่า มันเป็นความสำเร็จเล็กๆ

นอกเหนือจากการหาแหล่งน้ำแล้ว พวกเขายังได้สังเกตเห็นเครื่องหมายที่กองทัพอันทิวเอาไว้ด้วย

สิ่งนี้ทำให้โอหยางโซวตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

เมื่อคิดว่า กองกำลังของฮั่วฉูปิงอยู่ไม่ไกลแล้ว มันก็ทำให้โอหยางโซวตื่นเต้นและเลือดของเขาก็เดือดพล่าน

อุบัติเหตุมักจะเกิดขึ้นโดยที่ไม่ทันจะสังเกต

ในคืนนี้ กองทัพพันธมิตรซานไห่ จะเผชิญหน้ากับการทดสอบครั้งใหญ่

บนเนินทราย ไม่ไกลจากค่ายของพวกเขา มีคน 2 คน ปรากฏตัวขึ้น

ทั้งสองแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่ง และคลุมด้วยเสื้อคลุมอำพรางสีเทา มันทำให้ยากที่จะสังเกตเห็นพวกเขาในทะเลทรายได้

พวกเขาได้ติดตามกองทัพพันธมิตรซานไห่มานานกว่า 1 วันแล้ว

“พี่ใหญ่ ลองดูขบวนทัพของพวกเขาสิ มันดูไม่เหมือนกับกองทัพอื่นตามปกติเลย” หนึ่งในนั้นกล่าวขึ้นด้วยเสียงแหบแห้ง

“มันไม่ปกติจริงๆ” ชายอายุมากกว่าตอบ

“แล้วพวกเราควรจะทำอย่างไรดี?” ชายอายุน้อยกว่าถาม

“ควรจะทำอย่างไร? ข้าไม่อยากจะทำอะไรเลย” น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความเศร้าและขมขื่น “แต่ที่มั่นของพวกเราขาดแคลนเสบียงอย่างหนัก ถ้าพวกเราไม่ทำอะไร พวกเราจะอดตายกันทั้งหมด”

“นั่นไม่เสี่ยงเกินไปหน่อยหรือ?”

กองทัพอื่นเป็นกองกำลังที่โจรทะเลทรายไม่ต้องการจะเข้าไปยุ่งเกี่ยว ขณะที่พวกเขาแห่ยังฝั่ง มันอาจจะเป็นอย่างที่พวกเขาเองที่ถูกฆ่าตาย

ดังนั้น การไม่โจมตีทหารจึงเป็นดังกฎลับในหมู่โจร

แน่นอนว่ามันมีข้อยกเว้น ตัวอย่างเช่น พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นแล้วจริงๆ

ในช่วงนี้ กองทัพอื่นได้กำราบกองทัพซงหนุอย่างราบคาบ ซึ่งมันเป็นการตัดเส้นทางการค้าของเหล่าพ่อค้า

ส่งผลให้โจรทะเลทรายใช้ชีวิตกันอย่างยากลำบาก

สุดท้ายแล้ว พวกโจรก็ต้องอยู่รอดด้วยการปล้นสะดม ถ้าไม่อย่างนั้น จะเป็นพวกเขาเองที่อดตาย

ตอนนี้ มันกำลังอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้นไม่ใช่หรือ? กลุ่มโจรทะเลทรายจึงได้พุ่งเป้าไปที่กองทัพพันธมิตรซานไห่ พวกเขากำลังต้องการเม็ดเสบียงทหารของ

กองทัพพันธมิตรซานไห่ ความมหัสจรรย์ของเม็ดเสปียงทหาร ทำให้เหล่าโจร
ทะเลทรายน้ำลายไหลเมื่อได้สังเกตเห็นมัน

พวกเขายังไม่เคลื่อนไหวใดๆ เพราะพวกเขากำลังรอกำลังเสริม

ในครั้งนี้ กลุ่มโจรทะเลทรายที่แข็งแกร่งที่สุด 2 กลุ่ม ได้ทำงานร่วมกัน

ทั้งสองเป็นเพียงหน่วยลาดสอดแนมที่ถูกส่งมาตรวจสอบความเคลื่อนไหว
เท่านั้น

กองกำลังนับหมื่นอยู่ที่ด้านหลังของพวกเขา กำลังรวมตัวกันอย่างลับๆ

พวกเขาจะเคลื่อนไหวในคืนนี้

TWO Chapter 584 ความเย็นชาและความร้ายกาจของอสรพิษ

พวกโจรทะเลทราย ตัดสินใจจะโจมตีในคืนนี้ เวลา 20.00 น.

ในเวลานั้น ทหารเริ่มนอนหลับพักผ่อนกันแล้ว

ทั้งค่ายจึงเงียบมาก

เสียงที่เกิดขึ้นก็คือ เสียงลมที่พัดผ่านค่าย

มองขึ้นไปบนท้องฟ้า ดวงดาวและพระจันทร์เปล่งแสงสว่างสดใส เมื่อรวม
กับทะเลทรายที่ไม่มีที่สิ้นสุดแล้ว ฉากนี้ทำให้รู้สึกกว้างขวางอย่างแท้จริง

“ใคร?”

ทหารรักษาการสังเกตเห็นคบไฟจากระยะไม่ไกลนัก

พิช!

ลูกศรอันเฉียบคม พุ่งมาที่เขา

พวกโจรทะเลทรายที่ร่อนาน ในที่สุดก็เปิดเผยเขี้ยวเล็บออกมา โจรทะเลทรายราว 40,000-50,000 คน พุ่งเข้ามาที่ค่ายจากทุกทิศทาง

ลูกศรถูกยิงไปยังทหารรักษาการณ์

เสียงตะโกนของเขา ได้แจ้งเตือนทหารรักษาการณ์คนอื่นๆ

ในทันที เกิดเสียงอึกทึกแทนความสงบ

เนื่องจากพวกเขาเดินทางในทะเลทราย โอหยาบโซวจึงออกคำสั่งอย่างเคร่งครัด

นอกเหนือจากการจัดทหารรักษาการณ์อย่างเข้มงวดแล้ว ทหารทุกคนยังจะต้องนอนพร้อมกับชุดเกราะ และมีอาวุธอยู่ข้างกายของพวกเขา มาตรการเหล่านี้ ก็เพื่อให้แน่ใจว่า พวกเขาจะพร้อมสำหรับการสู้รบอยู่เสมอ สิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ทำให้โอหยาบโซวระมัดระวังกองกำลังผู้เล่นคนอื่นๆเป็นพิเศษ

ใครจะคิดว่า มันจะไม่ใช้กองกำลังของผู้เล่น แต่เป็นโจรทะเลทรายที่เข้ามาโจมตีพวกเขา?

“สถานการณ์เป็นเช่นไร?”

โอหยางโซวถือกระบี่ของเขา ขณะที่เดินออกมาจากเต็นท์ พร้อมกับ
ปลดปล่อยกลิ่นอายที่รุนแรงและดุร้ายออกมา

“เรียนท่านลอร์ด โจรทะเลทรายกำลังโจมตีพวกเราขอรับ!”

ฉินต้าเมิ่งรีบรายงานเขาในทันที

“โจรทะเลทราย?” โอหยางโซวตกตะลึง “พวกมันช่างกล้านัก”

เสียงของโอหยางโซวไม่ได้ดังมากนัก แต่ทุกคนสัมผัสได้ถึงจิตสังหารที่รุนแรง
ของเขา

“ทหาร!” โอหยางโซวชักกระบี่ออกจากฝัก

“ท่านลอร์ด!”

“ตามข้าไปยังสนามรบ!” โอหยางโซวเตรียมจะออกไปต่อสู้ด้วยตัวเอง

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ทว่าทั้งค่ายเต็มไปด้วยการสังหารและความยุ่งเหยิง การจะจัดขบวนทัพจึง
เป็นดั่งฝันร้าย สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้ก็คือ การพุ่งออกไปต่อสู้กับโจร
ทะเลทรายโดยตรง

เพื่อทำลายและกวาดล้างพวกเขา

ดังนั้น โอหยางโซวจึงไม่จำเป็นต้องคิดเกี่ยวกับการออกคำสั่งใดๆ

เขาเพียงชักกระบี่ออกมา และนำองครักษ์ส่วนตัวของเขาเข้าสู่สนามรบ

อาจกล่าวได้ว่า โจรทะเลทรายเหล่านี้เลือกเวลาได้ดีจริงๆ

พวกโจรทะเลทรายเก่งในการสู้รบยามค่ำคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคืนที่มีดมืด สถานการณ์เช่นนี้เป็นดั่งสวนหลังบ้านของพวกเขา พวกเขาคุ่นเคยกับมันในทุกๆด้าน

ในทางกลับกัน กองทัพพันธมิตรซานไห่ถูกลอบโจมตีอย่างฉับพลัน และพวกเขายู่ในสถานการณ์ที่ไม่สู้ดีนัก ที่สำคัญที่สุดก็คือ กำลังพลทั้ง 9,000 นายของกองทัพพันธมิตรซานไห่เป็นทหารม้า

ตอนนี้ ทหารม้าจะต้องต่อสู้เป็นทหารราบกับพวกโจรในทะเลทราย มันไม่ใช่การต่อสู้ที่พวกเขาคุ้นเคยเลย

โชคดีที่พวกเขามีองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย อยู่เป็นแนวหน้า

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์มีความสามารถที่ยอดเยี่ยม ทั้งในด้านทหารราบและทหารม้า

บนหลังม้า พวกเขาจะกลายเป็นทหารม้าที่แข็งแกร่งที่สุด แม้จะไม่ได้อยู่บนหลังม้า พวกเขาก็ยังเป็นทหารที่กล้าหาญมากที่สุด

“ฮ่า!!!”

พวกโจรทะเลทรายสังเกตเห็นโอหยางโชวและคนของเขา พวกมันจึงเข้าไปปิดล้อมพวกเขาไว้อย่างรวดเร็ว

โอหยางโชวหัวเราะอย่างเย็นชา เขากวาดแกว่งกระบี่ ตัดหัวของโจรทะเลทรายคนหนึ่ง ก่อนจะพุ่งไปตัดหัวอีกคนหนึ่ง เป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ราวกับเป็นการสังหารหมู่

เพลงกระบี่สังหารของเขานั้น มีไว้สำหรับสนามรบโดยเฉพาะ

โจรทะเลทรายทั่วไปจะรับมือโอหยางโซวได้อย่างไร?

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่ออุปกรณ์ของพวกเขาเป็นเพียงอุปกรณ์ทั่วไป มันจึงไร้ประโยชน์ที่จะต่อต้าน

ในบรรดาเหล่าโจรทะเลทราย ไม่มีใครสวมชุดเกราะเหล็กอยู่เลย

ส่วนใหญ่จะสวมชุดเกราะหนังที่ไม่สมบูรณ์ บางคนก็สวมเพียงผ้าลินินเท่านั้น

โอหยางโซวไม่สามารถจะจินตนาการได้เลยว่า ใครเป็นคนมอบความกล้าในการลอบโจมตีครั้งนี้ให้กับพวกเขา

ระดับการป้องกันของเหล่าโจรทะเลทรายเป็นดั่งเต้าหู้ เมื่อเทียบกับพลังโจมตีของกระบี่ซี่เสียว

โอหยางโซวนำคนของเขา ทำการสังหารหมู่นในสนามรบ

ไม่นานหลังจากนั้น ร่างของโจรทะเลทรายจำนวนมากก็ล้มลงสู่พื้นดินรอบๆตัวเขา

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้ขวัญกำลังใจของเหล่าทหารทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้นำโจรทะเลทรายไม่ใช่คนโง่ เขาสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงในสนามรบได้ทันที

นับบรรดามหาไม่สามารถจะเข้าใกล้คนผู้นั้นได้เลย

เขาควรจะไปจัดการเองหรือไม่?

ทหารองครักษ์ส่วนตัวเหมือนจะยืนกระจัดกระจายกัน แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขายืนตำแหน่งครอบคลุมโอหยาางโซอย่างหนาแน่น

พวกโจรทะเลทรายตระหนักได้ถึงความน่ากลัวของกองกำลังที่พวกเขากำลังเผชิญหน้าอยู่ มันเทียบไม่ได้กับกองกำลังป้องกันของเหล่าพ่อค้า ที่พวกเขามักจะต่อสู้ด้วยเลย

หลังจากที่ต่อสู้กันอย่างยุ่งเหยิง แม้ว่ากองทัพพันธมิตรจะเสียเปรียบในด้านกำลังพล แต่พวกเขาก็ยังคงเริ่มจัดระเบียบกันได้แล้ว พวกเขาทำการจัดกลุ่มกลุ่มละ 1 กองร้อย คอยให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน ต่อสู้กับศัตรู

ในทางตรงกันข้าม เหล่าโจรทะเลทรายเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง

ความรู้สึกเสียใจ เริ่มผุดขึ้นมาในหัวใจของผู้นำโจรทะเลทราย

อย่างหมดหนทาง เมื่อจ้ำงธนูแล้ว เขาก็จำเป็นจะต้องยิงออกไป

ผู้นำโจรทะเลทรายเข้าร่วมสนามรบด้วยตัวเอง เป้าหมายของเขาก็คือ โอหยาางโซ เขารวบรวมโจรทะเลทรายชั้นสูงของเขา พุ่งตรงไปหาโอหยาางโซ

“ในที่สุด ก็มีความท้าทายบ้างแล้วหรือ?”

เงินตัมเม็งกล่าวอย่างดุร้าย ขณะที่เขากวาดแกว่งดาบถึงของเขา และตัดหัวของโจรทะเลทราย คำกล่าวและน้ำเสียงของเขา ทำให้เหล่าโจรทะเลทรายรอยๆ ก้าวถอยหลัง

อย่างไรก็ตาม นายกององครักษ์หลวงผู้นี้ ไม่ใช่คนที่ชอบล้อเล่น

ภายใต้การฝึกอบรมโดยตรงจากโอหยางโซว ความแข็งแกร่งในด้านการต่อสู้
ของเขา เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องในทุกๆวัน

แม้แต่หวังเฟิงก็ยังคงต่อสู้กับเขาถึง 100 กระบวนท่า ถึงจะเอาชนะได้

ผู้นำโจรทะเลทรายถือเป็นคู่ต่อสู้ที่ดีที่สุดสำหรับเขา

ทั้งสองต่อสู้กันอย่างสูสี มันทำให้คนอื่นๆยากจะแยกแยะความต่างของพวกเขาได้

โอหยางโซวไม่คิดที่จะสังหารผู้นำโจรทะเลทราย เพื่อแสดงความแข็งแกร่ง
ของเขา การสู้รบในครั้งนี้ เป็นสถานการณ์ที่ดีที่สุดสำหรับฝึกฝนเพลงกระบี่
สังหารของเขา

แม้แต่โจรทะเลทรายชั้นสูง ก็ยังไม่สามารถจะรับมือเพลงกระบี่สังหารของ
เขาได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อการสู้รบดำเนินไปซึกพัก หมอกโลหิตได้ปกคลุมไปทั่ว
กระบี่ซี่เสี้ยว ทำให้มันดูน่าเกรงขามอย่างมาก

แตง!

กระบี่ซี่เสี้ยวปะทะกับกระบี่ยาว

‘มีบางอย่างผิดปกติ’

ขณะที่ปะทะกัน เขารู้สึกได้ว่า โจรทะเลทรายผู้นี้ไม่ธรรมดาเลย กระบี่ของ
เขาดูอ่อนแอ แต่มันกลับได้รับการกวัดแกว่งอย่างแม่นยำ การใช้กระบี่ของ

เขาดูน่าอัศจรรย์เป็นอย่างมาก แต่ละတွံท่า พุงเป้มาที่การเอาชีวิตของโอ
หยางโซว

‘ผู้เชี่ยวชาญ?’

โอหยางโซวเงยหน้ามองศัตรู แต่เขากลับมองเห็นเพียงโจรทะเลทรายที่ดู
ธรรมดาทั่วไปเท่านั้น

“เหอะ!”

โอหยางโซวเย้ยหยัน และฟันกระบี่ไปข้างหน้าอีกครั้ง เขาไม่เชื่อว่า จะมีคน
รับมือเขาได้ในหมู่โจรทะเลทรายเหล่านี้

พวกเขาต่อสู้กันมากขึ้น โอหยางโซวค่อยๆรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติมากขึ้น

ศัตรูเป็นดั่งจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ หรืออาจกล่าวได้ว่า เขาเป็นอสรพิษ เขาใช้ความ
ยืดหยุ่นและความคล่องตัวของเขา ถอยกลับเข้าไปในกลุ่มโจรทะเลทราย

แล้วลอบโจมตีขณะที่โอหยางโซวเผลอ ทุกครั้งที่เขาโจมตี มันทำให้โอหยาง
โซวตกใจและประหลาดใจ

“น่ารังเกียจ!” ศัตรูเช่นนี้ ทำให้เขาเกรี้ยวกราด

การกวัดแกว่งกระบี่ซี่เสี้ยวของเขาทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

“เมื่อเจ้าตั้งใจตะหลบซ่อน ข้าก็จะสังหารทุกคนที่อยู่ตรงหน้าให้หมด”

คดีย้อนกลับไป เหตุใดโอหยางโซวถึงต้องรู้สึกโกรธ ตั้งแต่ที่เขาบ่มเพาะ
เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองและเพลงกระบี่สังหาร
เขาไม่เคยเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้เลย

เขากล้าแม้กระทั่งเผชิญหน้ากับซีโหยว แต่ตอนนี้ กลับมีคนไร้ชื่อทำให้เขาตกใจได้ แล้วจะไม่ให้เขาโกรธได้อย่างไร?

ดูเหมือนกระบี่ซี่เสี่ยวจะสามารถรับรู้ได้ถึงความคิดของโอหยางโซว มันเริ่มตื่นเต้นมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ โอหยางโซวรู้สึกว่ จิตวิญญาณกระบี่กระจายความรู้สึกของมันมายังเขา

“ปลดปล่อยทั้งหมดหรือ?” โอหยางโซวพิมพ์ “เอาตามที่เจ้าต้องการเลย!”

ในเวลานี้ โอหยางโซวใช้กำลังภายในแรกกำเนิดในร่างกายของเขา

กำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง ปกคลุมกระบี่ซี่เสี่ยว

สีทองและสีแดงผสมเข้าด้วยกัน

กำลังภายในแรกกำเนิดได้เพิ่มความคมให้แก่กระบี่ซี่เสี่ยว

ก่อนที่ศัตรูจะเข้ามาใกล้ พวกเขารู้สึกได้ถึงความคมของกระบี่ ความคมนี้เหมือนกับเข็มที่พร้อมจะเจาะทะลวงเข้าสู่ร่างของพวกเขา ในทันที อาวุธของโจรทะเลทรายที่ปะทะกับกระบี่ซี่เสี่ยว ถูกตัดเป็นชิ้นๆ

พลังอำนาจดังกล่าว น่าหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

ดูเหมือนโอหยางโซวจะทำการสังหารอย่างบ้าคลั่ง แต่ในความเป็นจริงแล้ว มากกว่าครึ่งหนึ่งของกำลังภายในแรกกำเนิด มุ่งเน้นไปที่การป้องกัน การลอบโจมตีของโจรทะเลทรายคนนั้น

ครั้งนี้ โอหยางโซวต้องการจะสังหารเขาให้ได้

ตามที่คาดไว้ เมื่อโจรทะเลทรายคนนั้นเห็นโอหยางโซวกำลังสังหารอย่างบ้าคลั่ง เขาก็ยิ้มออกมาและแอบเดินไปที่ด้านหลังของโอหยางโซว กระป๋าวในมือของเขาเป็นดั่งอสรพิษ แทะไปที่ตำแหน่งหัวใจของโอหยางโซว

“ในที่สุดข้าก็พบเจ้าแล้ว!”

โอหยางโซวยิ้มออกมา เขาหยับขาและเอียงตัวหลบการโจมตีนี้ เขาไม่ได้หันกลับไป แต่กระป๋าวในมือของเขา แทะสวนกระป๋าวของศัตรูไปในฉับพลัน

แสงสะท้อนคมกระป๋าว ขณะที่มันทะเข้าไปในร่างกายของศัตรูโดยตรง

เมื่อถึงจุดนี้ โอหยางโซวก็หันกลับมา

ในเมื่อเขาทำสำเร็จแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะไม่ให้โอกาสใดๆแก่ศัตรู

เขาบิดกระป๋าวและฉีกอวัยวะภายในของศัตรูเป็นชิ้นๆ

อีก!

โจรทะเลทรายคนนั้นมองมาที่โอหยางโซว ด้วยความไม่อยากจะเชื่อ ขณะที่เขาล้มตัวลง

“ท่านผู้นำ!” เหล่าโจรทะเลทรายรอบๆเรียกเขา

“โธ่! ไม่น่าแปลกใจเลย!” โอหยางโซวรู้สึกเหมือนหลอดไฟภายในใจของเขาสว่างขึ้น

โจรทะเลทรายผู้นี้เป็นหนึ่งในผู้นำของเหล่าโจรทะเลทราย ในขณะที่ ผู้นำอีกคนกำลังต่อสู้กับเงินต้าเมิ่ง เขาแอบมาลอบโจมตีโอหยางโซว

ใครจะรู้ว่า สุดท้ายแล้ว เขาจะตายด้วยत्मกระปี่ซี่เสียว

เมื่อผู้นำโจรทะเลทรายถูกสังหาร ขวัญกำลังใจของพวกเขาโจรทะเลทรายก็
ทรุดต่ำลง

สนามรบทั้งหมดเริ่มคลายตัวลง

เมื่อผู้นำอีกคนที่กำลังต่อสู้กับเงินตำเหม่งเห็นเช่นนั้น ในหน้าของเขาก็กลายเป็น
เขียวคล้ำ ก่อนจะตะโกนออกไปว่า “ถอย!”

จากนั้น เขาก็หายตัวไปจากสนามรบภายใต้การคุ้มกันขององครักษ์ส่วนตัว
ของเขา

“บ้าเอ๊ย!”

เมื่อเงินตำเหม่งเห็นว่าพวกเขาหลบหนีไปได้ เขาก็เต็มไปด้วยความโกรธ เขา
รู้สึกเหมือนตัวเองสูญเสียใบหน้า

พร้อมกับที่ผู้นำหลบหนี เหล่าโจรทะเลทรายที่ยังเหลือก็หลบหนีไปทั้งหมด
ตามที่คาดไว้จากอสรพิษท้องถิ่น แม้กองทัพพันธมิตรต้องการจะไล่ล่าศัตรู
แต่พวกเขากลับมองไม่เห็นร่องรอยใดๆของศัตรูเลย

สุดท้ายแล้ว พวกเขาจึงไม่สามารถจะทำอะไรได้

ขณะเดียวกัน โอหยางโซวก็หิบบหริยญขึ้นมา

ผู้นำโจรทะเลทรายที่ตาย ครอบหริยญนี้ไว้

นอกจากสิ่งนี้ ไม่มีอะไรอื่นอีก

หลังจากการสู้รบอย่างดุเดือด คณะแผนกการสงครามของโอหยางโชวกี้พุ่งสูงขึ้นนับหมื่นๆแต้ม

TWO Chapter 585 ออกจากรังโจรได้ แต่กลับเข้าสู่ถ้ำหมาป่า

หลังจากการสู้รบสิ้นสุดลง ขุนพลทั้งสามก็เข้ามาในเต็นท์เพื่อรายงานผลการสู้รบ

แม้ว่าพวกเขาจะบังคับให้โจรทะเลทรายหลบหนีไปได้ แต่กองทัพพันธมิตรก็สูญเสียไปไม่น้อย กองกำลังของดินแดนสอดคล้องและดินแดนซุนหลง สูญเสียไปกองกำลังละ 500 นาย ขณะที่กองกำลังของดินแดนซานไห่สูญเสียไปราว 100 ราย

ความดูร้ายของโจรทะเลทราย ไม่ใช่เรื่องโกหกจริงๆ

หลังจากพวกเขาออกไปแล้ว โอหยางโชวกี้มีเวลาตรวจสอบเหรียญที่เขาได้รับมา

เหรียญสมรภูมิ : เหรียญที่ไม่รู้จัก สามารถใช้ได้เฉพาะในแผนที่สมรภูมิเท่านั้น

คำอธิบายของเหรียญนี้ ทำให้โอหยางโชวกี้รู้สึกสับสน เขาไม่รู้วิธีใช้มันเลย สิ่งเดียวที่เขา รู้ก็คือ มันสามารถใช้ได้ในแผนที่สมรภูมิเท่านั้น

ส่วนอื่นๆยังคงลึกลับ

สำหรับสงครามในครั้งนี้ มันมีความลึกลับมากมายที่โอหยางโชวกี้ไม่เข้าใจ

การตั้งค่าของโกอาสำหรับสงครามม่อเป่ย แตกต่างจากก่อนหน้านี้อย่าง
สิ้นเชิง โอหยางโซวไม่ได้รับความได้เปรียบใดๆเหมือนในสงครามครั้งก่อน

ตรงกันข้าม เขาเผชิญกับปัญหามากมาย

ความร้อนแรงของแสงอาทิตย์, พายุทะเลทราย และโจรทะเลทราย

การทดสอบครั้งนี้ของโกอา ทำให้เขาไม่สามารถจะผ่อนคลายได้ ดูเหมือนว่า
จะมีผู้เล่นไม่ถึง 10 คน ที่สามารถจะออกจากทะเลทรายได้

วันรุ่งขึ้น กองทัพออกเดินทางอีกครั้ง

อาจเป็นเพราะพวกเขาได้กำราบกลุ่มโจรทะเลทรายที่แข็งแกร่งที่สุด 2 กลุ่ม
มันจึงทำให้การเดินทางของพวกเขากลายเป็นเรื่องราบรื่น ในเช้าวันที่ 5

กองทัพพันธมิตรได้ข้ามผ่านทะเลทรายเข้าสู่ทุ่งหญ้า

ทะเลทรายที่ปราศจากสิ่งมีชีวิต อยู่ติดกับดงหญ้าสีเขียวทิ้งดงาม

มันดูแตกต่าง แต่กลับดูเป็นธรรมชาติ

ด้านหนึ่งดูเหมือนพื้นที่แห่งความตาย ขณะที่อีกด้านดูเหมือนพื้นที่แห่งชีวิต

พื้นที่ทั้งสองแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่กลับผสานกันได้อย่างลงตัวในบริเวณ
นี้

เส้นแบ่งระหว่างชีวิตและความตาย ถูกขีดไว้อย่างน่าเหลือเชื่อ

แม้จะมองไปยังที่ราบเขียวชะอุ่ม แต่โอหยางโซวกลับไม่รู้สึกละถึงความสุขเลย
แม้แต่ิน้อย

โกอาไมใช้นักบุญ การออกจากทะเลทราย เป็นเพียงบททดสอบแรกของเหล่าลอร์ดเท่านั้น การทดสอบที่แท้จริงอยู่ที่ทุ่งหญ้าที่ดูไม่อันตรายนี้

มีชนเผ่าชนหมู่มากมายอาศัยอยู่ที่นี่ มันจึงเป็นเรื่องยากสำหรับเหล่าลอร์ดในการป้องกันตัวเอง

ผู้เล่นจะต้องเผชิญกับบททดสอบที่โหดร้ายมากขึ้น

พวกเขาจะต้องสังหารคนอื่นๆ

หลังจากผ่านบททดสอบทั้งสอง และกลายเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดแล้วเท่านั้น พวกเขาจึงจะสามารถเดินออกไปอย่างผู้ชนะได้

ลอร์ดจะสามารถรับสมัครขุนพลระดับพระเจ้าได้ง่ายๆ? ไม่มีทาง

“ถ่ายทอดคำสั่ง ให้กองกำลังทั้งหมดระมัดระวังสูงสุด!” โอหยางโซวสั่งการ

“ขอรับท่านลอร์ด!”

การเปลี่ยนจากสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย มายังสภาพแวดล้อมที่ดูสงบและทำให้รู้สึกสบาย มันจะทำให้ทุกคนผ่อนคลายลง

ช่วงเวลาที่ผ่อนคลายนี้ อาจจะนำทุกคนไปสู่ความตายได้

พวกเขาไม่มีที่กำบัง เนื่องจากกฎอันโหดร้ายของแผนที่สมรภูมิ มันบังคับให้พวกเขาต้องเร่งเดินทางอย่างรวดเร็ว ไม่อาจช้าและรอบคอบเกินไปได้ ในขณะนี้ มันกลายเป็นการสู้รบแห่งความเร็ว ความรอบคอบมันหมายถึงการล่าหลังคนอื่นๆ

การล่าหลังหมายความว่า พวกเขาจะไม่สามารถรับสมัครขุนพลได้

ดังนั้น ทหารจึงต้องระมัดระวังตัวมากที่สุด ขณะที่พวกเขาต้องรีบเดินทาง
อย่างรวดเร็ว

.....

แม้โอหยางโซวจะระมัดระวังอย่างมาก แต่ศัตรูเจ้าเล่ห์กว่าเขามาก

เมื่อกองทัพพันธมิตรซานไห่เดินผ่านเดินเขาเล็กๆมา เสียงห้อยม้ายกตั้งขึ้น
รอบๆพวกเขา นอกจากนี้ เสียงแตรของพวกเขาก็ยังดูไม่เป็นมิตรอีกด้วย

“ไม่ดีแล้ว พวกเขาถูกปิดล้อม!”

ทหารที่ทำหน้าที่เฝ้าระวัง โบกสะบัดธงของพวกเขา

เมื่อพิจารณาว่า พวกเขาอยู่ในดินแดนของชนเผ่าซงหนุและมีกำลังพลน้อย
กว่ามากแล้ว หน่วยสอดแนมจึงไม่ได้กระจายออกไปไกลมากนัก เพราะพวก
เขาอาจจะแจ้งเตือนชนเผ่าซงหนุเสียเอง

กองกำลังหลักยังคงอยู่ในรูปแบบขบวนทัพ และไม่ได้กระจายตัวกันออกไป
มากนัก นอกจากนี้ ทุ่งหญ้าก็กว้างใหญ่และไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขาจึงไม่ต้อง
กังวลว่าจะถูกบีบให้เข้าสู่ที่แคบ

โอหยางโซวนำทหารองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์อยู่ด้านหน้า ฉิ่งฉ้องอยู่ตรง
กลาง ขณะที่จางเลี้ยวอยู่ข้างท้าย

“อย่างตกใจ รักษาความสงบเอาไว้!”

โอหยางโซวสงบมาก เขาคาดหวังว่าจะเป็นกองกำลังชนเผ่าซงหนุ

ระหว่างทั้งสอง การสู้รบจะเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว

การรีบเผชิญหน้ากับพวกเขา อาจจะเป็นสิ่งที่ดีก็ได้ เขาจะได้ผ่อนคลายลงในภายหลัง

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวคำนวณผิดพลาดอย่างสมบูรณ์

หลังจากที่ผ่านไปชั่วครู่ ชาวกรองก็มาถึงโอหยางโซว

การลอบโจมตีในครั้งนี้ เกิดจากกองกำลังของผู้เล่น และพวกเขามีกำลังพลมากกว่า 30,000 นาย ซึ่งจะต้องมีลอร์ดอย่างน้อย 10 คน ที่เข้าร่วมกองกำลังนี้

‘สิบ?’

โอหยางโซวประหลาดใจ

จากการคาดเดาของเขา ควรจะมีลอร์ดไม่เกิน 10 คน ที่สามารถจะออกมาจากทะเลทรายได้ ซึ่งนั่นก็หมายความว่า เหล่าลอร์ดทั้งหมดได้เข้าร่วมการลอบโจมตีในครั้งนี้

ไม่จำเป็นต้องกล่าวก็รู้ว่า มีใครบางคนชักใยอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้

สำหรับอัตลักษณ์ของพวกเขา มันยังไม่ชัดเจนอีกหรือ?

โอหยางโซวนำองค์กรกึ่งส่วนตัวของเขา ขึ้นมาไปยังเนินเขาอย่างรวดเร็ว จากจุดสูงสุดนั้น เขาสามารถมองเห็นกองกำลังทหารม้า 30,000 ราย กำลังพุ่งตรงมาหาพวกเขาจากทุกทิศทางได้ มันดูราวกับเป็นพลังอำนาจที่พร้อมจะกลืนกินภูเขาและแม่น้ำ

ที่ปลายสุดทางเหนือ โอหยาบโซวสังเกตเห็นกองกำลังของซาโพนุน ม้าศึกมองไกลและดาบโค้งของพวกเขา สังเกตเห็นได้อย่างง่ายดาย

ที่ด้านหน้าของกองกำลังเป็นโจวหยาฟู่ ที่นั่งอยู่บนหลังม้าอย่างไร้ความรู้สึกข้างๆเขาเป็นกองร้อยจากกองทัพอื่น เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิด จะพบว่าพวกเขาเป็นทหารจากค่ายหลัก

ซ้ายมือของพวกเขาเป็นกองกำลังของตีฉิน

ทางขวามือเป็นธงหมาป่าของจางหลางที่กำลังโบกสะบัดอยู่

เมื่อได้เห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด โอหยาบโซวก็เข้าใจทุกอย่าง

เพียงแค่เห็นทั้งสามอยู่ด้วยกัน มันก็สามารถจะอธิบายสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ทั้งหมดได้แล้ว

เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้มีการวางแผนอย่างรอบคอบ

เป้าหมายของพวกเขาคือ ลบโอหยาบโซวและกองกำลังของเขาออกไป พวกเขาต้องการที่จะกำจัดฝ่ายตรงข้ามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขา

การกระทำดังกล่าว เป็นความพยายามในการได้รับหนังสือ

ทุกคนรู้ว่า ตีฉินและคนอื่นๆทะเยอทะยานเพียงใด

ความเป็นไปได้ที่ดีที่สุดก็คือ พวกเขาจะรับเอาผลประโยชน์ที่แน่นอน พวกเขาตัดสินใจยอมแพ้และเข้าช่วยเหลือพันธมิตรหยานหวงให้บรรลุแผนการยุทธศาสตร์ของพวกเขา

ดูเหมือนว่า พันธมิตรหยานหวงจะทำการซื้อลอร์ดเหล่านี้ด้วยเงินจำนวนมหาศาล

คิดย้อนกลับไป ในการแลกเปลี่ยนคะแนนความสำเร็จกับเงิน มันไม่ยากเลยที่จะจินตนาการว่า ตี๋เฉินและคนอื่นๆมั่งคั่งเพียงใดในตอนนี

ยังคงมีจุดที่เขาสงสัยอยู่ ศัตรูได้เตรียมพร้อมและตั้งใจรอในเส้นทางเดินทัพของพวกเขา เป็นผลให้พวกเขาหลบเลี่ยงการตรวจจับของโอหยางโซวได้

กองทัพพันธมิตรซานไห่มีแผนที่ทะเลทรายที่มีชีวิตอย่างฮูหยานฉิว ทำให้พวกเขาเดินทางออกจากทะเลทรายได้อย่างราบรื่น

แล้วซาโพบุณและคนอื่นๆล่ะ?

พวกเขาออกจากทะเลทรายมาก่อนกองทัพพันธมิตรซานไห่ นี่เป็นสิ่งที่โอหยางโซวไม่ได้คาดคิดเอาไว้

ความเป็นไปได้เดียวก็คงจะเป็นเพราะ โจวหย่าฟู่

เมื่อคิดถึงทหารกองทัพอื่นๆเขาแล้ว ใบหน้าของโอหยางโซวก็เปลี่ยนไป เขาไม่คิดว่า โจวหย่าฟู่จะมีอิทธิพลต่อกองทัพอื่นในยุคนี้

การคำนวณที่ผิดพลาดของเขา ส่งผลให้เกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้น

“พี่ใหญ่ พวกเราควรจะทำอย่างไร?” ชุ่นหลงเตียนเซว่ที่ตามมาถามเขา

“กระจายกองกำลังกันฝ่าออกไป” โอหยางโซวตอบ

สำหรับสถานการณ์ในปัจจุบัน หากต่อสู้กันตรงๆ พวกเขามีโอกาสชนะน้อยมาก

8,000 เพิษญหน้า 30,000

โอหยางโซวเชื่อมั่นใจองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ของเขา แต่เขาไม่เชื่อมั่นใจ
กองกำลังอื่นๆ พวกเขาคงอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับกองกำลังของศัตรูที่
ด้านหน้าของพวกเขาเท่านั้น

สำหรับขุนพล ศัตรูมีทั้งเหลียนผอ, โจวหย่าฟู และเจ้าจวง นอกจากนี้ ใน
สถานการณ์ปัจจุบัน หากต่อสู้กันจริงๆ มันจะส่งผลให้พวกเขามีผู้บาดเจ็บล้ม
ตายเป็นจำนวนมาก

โอหยางโซวจะไม่ทำอะไรโง่ๆเป็นการแสดงกล้าหาญของเขา

เคลวของสงครามในครั้งนี้ เป็นเป้าหมายสุดท้ายของเขา

สำหรับแผนการของตีเฉินและคนอื่นๆ? มีเวลามากมายที่จะจัดการกับพวก
เขาในอนาคต

โอหยางโซวไม่ต้องการให้ตีเฉินและคนอื่นๆได้รับรางวัล เพียงเพราะเขาทำ
ตามการยั่วยุ

ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุดก็คือ การฝ่าออกไปจากวงล้อม

แน่นอน เหตุผลของเขามีความเห็นแก่ตัวเล็กน้อย

โอหยางโซวเรียกจางเลี้ยวมาเพื่อวางแผนการ พวกเขาจะแยกกองกำลังออก
จากกัน

โอหยางโซวนำกองกำลังของเขาพุ่งไปด้านหน้า

อย่างไม่ต้องสงสัย ศัตรูด้านหน้ามีกำลังมากที่สุด มันจึงเป็นเส้นทางที่ยากที่สุด

กองกำลังของดินแดนซุนหลงและดินแดนสอดคล้อง จะแยกไปทางซ้ายและขวาตามลำดับ

สำหรับกองพลที่เหลือรอดของพวกเขา ทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับสวรรค์

“พี่ใหญ่ ดูแลตัวเองด้วย!” ซุนหลงเตือนเซว่ก้ามือและออกไปเป็นคนแรก

“ท่านลอร์ด ดูแลตัวเองด้วย!” จางเลี้ยวนำกองกำลังของเขาออกไป

ในสนามรบ สิ่งต่างๆเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

โอหยางโซวมาที่ด้านหน้าองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ เขาชักกระบี่ซี่เสี้ยวออกมา

“ทุกคน ตามข้ามา และสังหารทุกคนที่ขวางทางพวกเราซะ!” โอหยางโซวตะโกน

“ฆ่า! ฆ่า! ฆ่า!”

เสียงตะโกนของพวกเขา สะเทือนขึ้นไปถึงสวรรค์

องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ไม่เคยกลัวสิ่งใด

เมื่อโอหยางโซวตัดสินใจจะฝ่าวงล้อม เขาก็ต้องการที่จะทำมันโดยสร้างความเสียหายให้กับศัตรูของเขามากที่สุด เขาเลือกมุ่งหน้าไปยังกองกำลังของซาโพน ซึ่งเป็่่นกองกำลังชั้นสูงในหมู่ศัตรู

เขาไม่ได้ทำเช่นนี้เพราะความหยิ่งผยอง แต่เขาทำเพราะเขาสามารถจะทำเช่นนั้นได้

ความพยายามดังกล่าว เป็นสิ่งที่โจวหย่าฟู่ไม่ได้คาดหวังเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนั้น การสู้รบของพวกเขาจึงรุนแรงเป็นอย่างมาก

ภายใต้การนำของโอหยางโซว องค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย พุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่เกรงกลัว

ถ้ามองลงมาจากบนท้องฟ้า จะเห็นฉากที่สง่างามอย่างแท้จริง

กองทัพพันธมิตรซานไห่แยกออกจากกัน กองกำลังด้านหน้าพุ่งตรงไป, กองกำลังกลางเบนไปทางซ้าย และกองกำลังด้านหลังเบนไปทางขวา ในฉับพลัน

ด้านหน้าของพวกเขาคือ กองทัพพันธมิตรของศัตรู

การฝ่าออกไปในครั้งนี้ เกี่ยวพันถึงชีวิตของพวกเขา

มีเพียงความกล้าหาญเท่านั้น ที่จะทำให้พวกเขาทำได้สำเร็จ ไม่มีสิ่งอื่นอีก

บนที่ราบที่ไม่มีที่สิ้นสุด ในแผ่นดินของชนเผ่าซงหนู ซึ่งเป็นดั่งสวรรค์ของทหารม้า กองกำลังผู้เฒ่าที่ยังเหลืออยู่ในเส้นทางสายฮั่วฉูปิง เข้ามาสู้รบกันเอง

พวกเขาทั้งหมดเป็นทหารม้าชั้นสูงของชั้นสูง

ดาบถูกชักออกมาและม้าศึกกรีดร้อง

เลือดของเหล่าทหารเดือดพล่าน

นี่เป็นการสู้รบที่ตัดสินชะตากรรมของพวกเขา

TWO Chapter 586 การสังหารโจวหย่าฟู

ความน่ากลัวขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ที่กำลังพุ่งออกไปพร้อมกัน?

คงมีเพียงศัตรูของพวกเขาเท่านั้น ที่สามารถจะตอบคำถามนี้ได้

ซาโพนุนพุ่งความสนใจของเขาไปที่องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ที่กำลังเข้ามา
เขารู้สึกได้ถึงจิตสังหารของพวกเขา มันทำให้เขาเต็มไปด้วยความตึงเครียด
เขาไม่คิดเลยว่า โอบายังโชนจะเลือกกระจายกองกำลัง และมุ่งหน้าตรงมาหา
กองกำลังของเขา

แผนการทั้งหมดนี้ เป็นซาโพนุนที่วางแผนการ ทั้งแผนการลอบสังหารขาว
น้อย, การเปิดเผยคะแนนทรัพยากรสงคราม, การเดินทางผ่านทะเลทราย
อย่างราบรื่นของกองกำลังต่างๆ และการลอบโจมตีในครั้งนี้

แม้แต่ตีเฉินและจานหลางก็ทำตามเขา

มันทำให้ซาโพนุนรู้สึกมั่นใจมาก ในเวลานี้ ศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาก็คือ ฉี
เยว่ห่วยี่

เดิม เขาคิดว่ามันจะเป็นการสู้รบที่ยากลำบาก ทหาร 30,000 นาย ปะทะ
ทหาร 9,000 นาย เขาไม่คิดเลยว่า ศัตรูจะเหลือเพียง 8,000 นาย

ไม่ว่าจะมองอย่างไร พวกเขาก็มีโอกาสนะสูง

แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถกำจัดการก่อกองกำลังทั้งหมดของดินแดนซานไห่ได้ แต่พวกเขาก็ยังคงสามารถที่จะทำลายกำลังหลักของพวกเขาได้

ด้วยการมีอยู่ของโจวหย่าฟู่ ซาโพนุญกลายเป็นคนที่มีโอกาสรับสมัครฮั่วฉูปิงได้มากที่สุด

ใครจะรู้ว่า ฉีเยว่ห่วยี่จะใจเสาะ

หลังจากเผชิญหน้ากับพวกเขา เขากลับเลือกที่จะหนี

“มันไม่เป็นไปตามแผนสินะ!” ซาโพนุญโกรธมาก

ในระยะสั้นๆ ทั้ง 2 ฝ่าย เข้าปะทะกันอย่างรุนแรง

ในฉับพลัน เหล่าทหารจำนวนมากหล่นลงจากหลังม้าของพวกเขา

ความแข็งแกร่งขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์นั้นไร้เหตุผล

เมื่อเผชิญหน้ากับผู้แข็งแกร่งที่แท้จริง จำนวนก็ไม่ได้มีความหมายมากมายนัก

องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย ภายใต้การนำของโอหยางโซว พวกเขากลายเป็นกองกำลังที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ และปราศจากความกลัว พวกเขาพุ่งตรงไปที่แนวขบวนทัพของศัตรูโดยตรง

ไม่มีใครสามารถจะหยุดยั้งพวกเขาได้

พวกเขาพุ่งมาด้วยความเร็วสูง และทวนบนหลังม้าของพวกเขา แทะทะลุชุดเกราะที่แข็งแกร่งของศัตรู ทิ้งร่างที่ไร้วิญญาณจำนวนมากไว้เบื้องหลัง

ฉาดังกล่าวทำให้ซาโพนุ่นสันสะท้าน

โอหยางโซวยังคงไม่แสดงความรู้สึกใดๆออกมา

หลังจากที่ซาโพนุ่นและคนอื่นๆสมรู้ร่วมคิดกัน มันคงจะเป็นเรื่องโกหกหากบอกว่าโอหยางโซวไม่โกรธ

เขาต้องการจะปลดปล่อยความโกรธของเขาออกมา และเป้าหมายของเขาก็คือ กองกำลังของซาโพนุ่น

แม้ว่าพวกเขาจะต้องตีฝ่าวงล้อม โอหยางโซวก็ยังคงต้องการฉีกเนื้อหนังของซาโพนุ่นไปด้วย

หลังจากที่ทะลวงเข้าสู่ขบวนทัพของศัตรูแล้ว ความทะเยอทะยานของเขาก็พุ่งสูงขึ้น ตอนนี้ เขาต้องการที่จะสอนบทเรียนที่น่าจดจำให้แก่ซาโพนุ่น

“ตามเข้ามา!”

โอหยางโซวแต่ที่ม้าศึกของเขา ขณะที่เลี้ยวไปทางซ้ายอย่างฉับพลัน เฉินต้าเหมิงและองครักษ์ส่วนตัวติดตามเขาไปอย่างรวดเร็ว หวังเฟิงและองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ก็ตามไปอย่างใกล้ชิด

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ได้แปรขบวนทัพที่ควรจะยากลำบากได้อย่างง่ายดาย

สำหรับการเปลี่ยนทิศครั้งนี้ เป้าหมายของโอหยางโซวนั้นชัดเจนมาก

โจวหย่าฟู่อยู่ทางซ้ายขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ เขายืนอยู่ภายใต้การปกป้องของกองร้อยกองทัพนั่น ขณะที่บัญชาการกองกำลังต่างๆ

โอหยางโซวต้องการจะสังหารโจวหย่าฟูอย่างเห็นได้ชัด

“ฉีเยว่หฺวู่ยี้ เจ้ากล้าหรือ!”

เมื่อเห็นเช่นนั้น ความหวาดกลัวได้ปรากฏขึ้นตรงหน้าซาโพจุน

ในช่วงเวลาที่สำคัญ ซาโพจุนรีบนำกองกำลังออกไปช่วยเหลือทันที

แต่น่าเสียดาย สนามรบเต็มไปด้วยความวุ่นวาย มันจึงเป็นเรื่องยากที่เขาจะไปถึงโจวหย่าฟู

องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์นั้นรวดเร็วและเฉียบคม

กองกำลังของโจวหย่าฟูพยายามจะปิดบังตัวเขาและหลบหนี แต่น่าเสียดาย มันไม่ได้ผลใดๆเลย

ไม่นานจากนั้น โอหยางโซวก็นำกองกำลังของเขามาถึงกองกำลังของโจวหย่าฟู

“โจวหย่าฟู เตรียมตัวตายได้แล้ว” โอหยางโซวไม่ได้คิดจะปิดบังเจตนาของเขา

ในฐานะหนึ่งในขุนพลที่มีชื่อเสียง โจวหย่าฟูเป็นผู้ที่กำราบความวุ่นวายใน 7 แคว้นได้สำเร็จ แล้วเขาจะเป็นเพียงคนธรรมดาได้อย่างไร?

แม้ว่าองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์จะมุ่งหน้าไปหาเขา แต่ดวงตาของเขาปราศจากความกลัวใดๆ

“ทหาร สังหารศัตรูไปพร้อมกับข้า!”

โจวหย่าฟู่ชักกระบี่ที่เอวของเขาออกมา และตัดสินใจที่จะสู้

“ขอรับท่านขุนพล!” ทหารกองทัพนักรบตัวเขาตอบรับ

“เยี่ยม!”

โอหยางໂ໊วตะไปฉิงเตียน ตอนนี้ เขาต้องการจะต่อสู้ตัวต่อตัวกับโจวหย่าฟู่

ขุนพลที่มีชื่อเสียง? โอหยางໂ໊วไม่ได้สนใจ

ตราบเท่าที่พวกเขาเป็นศัตรูกัน เขาก็ยังคงต้องการจะสังหารศัตรู

โอหยางໂ໊วชื่นชอบผู้มีความสามารถ แต่เขาไม่ใช่คนโง่

แต๊ง!

กระบี่ซี่เสี่ยวปะทะกับกระบี่ของโจวหย่าฟู่

โจวหย่าฟู่เป็นขุนพลที่แท้จริง การฟันกระบี่ของเขาเต็มไปด้วยพลังและมัน
แม่นยำเป็นอย่างมาก

“กระบี่ซี่เสี่ยว!”

คำอุทานของโจวหย่าฟู่ทำให้โอหยางໂ໊วประหลาดใจ

กระบี่ซี่เสี่ยวเป็นกระบี่ของบรรพบุรุษราชวงศ์ฮั่น หลิวปัง

ในฐานะขุนพลของราชวงศ์ฮั่นตะวันตก โจวหย่าฟู่สามารถรับรู้ได้ถึงตัวตน
ของกระบี่ในมือของโอหยางໂ໊วได้ทันที

“ถูกต้อง มันเป็นกระบี่ซี่เสี่ยว!”

โอหยางโซวกล่าวขณะที่เขาฟันกระป๋องออกไป

“เจ้ากล้าใช้กระป๋องของจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ บังอาจนัก!” เรื่องนี้ทำให้โจวหย่าฟูโกรธมาก การโจมตีของเขาจึงเริ่มรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

กระป๋องในมือของเขาก็ไม่ธรรมดา

ในการต่อสู้นี้ พวกเขาทั้งสองปลัดกันรุกปลัดกันรับอย่างสูสี

ในที่สุด โอหยางโซวก็เข้าใจความแข็งแกร่งของขุนพลระดับจักรพรรดิ แม้มันจะเหนือกว่าขุนพลระดับกษัตริย์เพียงระดับเดียว แต่เป็นไปได้เลยที่เขาจะสังหารขุนพลระดับจักรพรรดิได้อย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ โอหยางโซวก็ไม่ได้มีเวลามากนัก

ไม่ไกลออกมาจากเขามากนัก ซาโพอุนที่กังวลใจรีบนำกองกำลังของเขาเข้ามาช่วยเหลือ หากศัตรูทำการปิดล้อมได้ องค์รักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ก็จะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง

โอหยางโซวไม่สามารถปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นได้ เขาจึงกัดฟันและหิบบยันต์ในถุงเก็บของออกมา

ยันต์กระหายเลือด : หลังจากเปิดใช้งาน จะเข้าสู่สภาวะกระหายเลือด พลังต่อสู้จะเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า เป็นเวลาครึ่งชั่วโมง หลังจากสภาวะกระหายเลือดสิ้นสุดลง ผู้ใช้จะเข้าสู่สภาวะอ่อนแอเป็นเวลา 2 วัน

ยันต์นี้มีผลลึกลับกับสภาวะบ้าคลั่งของชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา

ราชาหมูปาได้ทิ้งยันต์นี้ไว้ในระหว่างการรุกรานของสัตว์ร้ายในโกอาปีที่ 1 เดือนที่ 2 ของเกมส์ เนื่องจากยังไม่มีโอกาส โอหยางโซวจึงไม่ได้ใช้มัน

ตอนนี้ ถึงเวลาที่เขาจะใช้มันแล้ว

นอกจากนี้ เขายังมียันต์พลังกำลังและยันต์เร่งเดินทัพ

ในเวลาขึ้น โอหยางโซวพร้อมจะยืมความแข็งแกร่งจากไอเท็มพิเศษ

เกิดเสียง ชู่! โอหยางโซวฉีกยันต์กระหายเลือดออกเป็น 2 ส่วน แสงสีแดง เปล่งออกมาจากยันต์ และพุ่งเข้าสู่ร่างของโอหยางโซว

ดวงตาของโอหยางโซวกลายเป็นสีแดงในฉับพลัน

เขารู้สึกได้ถึงพลังที่เอ่อล้นออกมาจากร่างของเขา

ยันต์นี้ไม่ได้มอบพลังให้กับเขา แม่มันปลุกศักยภาพในร่างการของเขาออกมา ด้วยเหตุนี้ เมื่อมันสิ้นสุด เขาจึงจะอ่อนแอลง

“ฮ่า!”

โอหยางโซวใช้ความแข็งแกร่งและจิตสังหารของเขา ปลดปล่อยพลังออกมา

โจวหย่าฟู้รู้ว่ามันบางอย่างผิดปกติ เขาจึงระมัดระวังโอหยางโซวอย่างสมบูรณ์
แต๊ง!

กระบี่ทั้งสองปะทะกันอีกครั้ง

ในครั้งนี้ โจวหย่าฟู้รู้สึกได้ว่ามือของเขาต้านชา มันทำให้เขาตกตะลึงเป็นอย่างมาก

ในอัปเดตระบบครั้งที่ 3 โกอาได้ยกเลิกเลเวลของผู้เล่น และแทนที่มันด้วยความแข็งแกร่งของพลังต่อสู้

พลังต่อสู้ของโอหยางโซวในปัจจุบันอยู่ในระดับเงินชั้นสูง หลังจากใช้ยันต์แล้ว พลังต่อสู้ของเขาเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า อย่างน้อยตอนนี้ เขาก็อยู่ในระดับทองชั้นต่ำ

ระดับเงินและระดับทอง มีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก

โอหยางโซวในปัจจุบันดูราวกับเป็นอสูรร้าย เขากำลังบอจวหายาฟู่ได้อย่างสิ้นเชิง

โอหยางโซวไม่ประมาท กระป๋องี่เสียเป็นดังส่วนหนึ่งในร่างกายของเขา กระป๋องี่ถูกกวัดแกว่งตามเพลงกระป๋องี่สังหาร มันสิ้นไหลดูการไหลของน้ำ ยันต์ได้กระตุ้นกลืนอายโลหิตรอบๆกระป๋องี่ ทำให้กลืนอายของมันเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ

ดูเหมือนว่า บอจวหายาฟู่จะไม่สามารถทนได้อีกต่อไป

ซาโพจุนที่อยู่ไม่ไกลนัก อดไม่ได้ที่จะตะโกนออกมา “ฉีเยว่หฺวู่ยี้ หยุดเตี๋ยวี่!”

เขาใช้กำลังภายในขณะตะโกนออกไป มันจึงทำให้คนที่อยู่ด้านอื่นของสนามรบได้ยิน

ตีเฉินหันมามองและเห็นฉากดังกล่าว

ความลึกลับปรากฏอยู่ในดวงตาของเขา

เขาควรจะช่วยเหลือไม่ช่วยดี

ตามเหตุผล พวกเขาเป็นพันธมิตรกัน เขาจึงจำเป็นจะต้องช่วยโจวหย่าฟู่

แต่คิดย้อนกลับไป ซาโพนฺจุนหึงพยองอย่างมากในช่วงไม่กี่วันมานี้ มันทำให้ตีฉินไม่ต้องการจะช่วยเหลือเขามากนัก นอกจากนี้ เขายังเป็นคู่แข่งสำคัญในการรับสมัครฮั่วฉูปิงอีกด้วย

ถ้าฉิเยว่หฺวู่ยี่สามารถสังหารโจวหย่าฟู่ได้จริงๆ ตีฉินคงจะมีความสุขมากกว่าคิดเกี่ยวกับมัน ตีฉินตัดสินใจรอคอย และเฝ้าสังเกตการณ์

“ท่านลอร์ด ถ้าริมฝีปากตาย ฟันจะหนาว!” เหลียนผอเล็งเห็นถึงความตั้งใจของลอร์ด และเตือนเขา

“อืม” เมื่อตีฉินได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย

ขุนพลซราเหลียนผอของเขานั้นแข็งแกร่ง แต่เขาเชื่อตรงเกินไป แม้เขาจะมีเหตุผล แต่เขาไม่รู้วิธีการมองดูจากมุมมองของลอร์ด

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านขุนพลก็ออกไปช่วยเถิด!” ตีฉินยังคงเป็นตีฉิน แม้เขาจะไม่มีความสุข แต่เขาก็ไม่สามารถจะตบหน้าขุนพลที่ดีที่สุดของเขาได้

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เหลียนผอไม่สนใจเกี่ยวกับความคิดของตีฉินและรีบออกมา

อย่างไรก็ตาม แม้แต่ซาโพนฺจุนที่อยู่ไม่ไกลก็ยังไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรได้ แล้วเหลียนผอที่อยู่ห่างไกลจะสามารถช่วยได้อย่างไร?

แน่นอนว่าเหลียนผอรู้ข้อเท็จจริงนี้

ดังนั้น หลังจากที่ได้เดินทางมาได้ไม่ไกลเขาก็หยุดลง เขาหยิบธนูออกมาและ
เล็งไปที่โอหยางโซว

เหลียนผอยังมีความสามารถในการยิงธนูที่ยอดเยี่ยม

ลูกศรพุ่งผ่านอากาศไปไม่กี่ร้อยเมตร

มันตรงไปยังแขนซ้ายของโอหยางโซว

ฉีก!

โอหยางโซวในปัจจุบัน มุ่งเน้นความสนใจไปที่การสังหารโจวหย่าฟู่ แล้วเขา
จะสังเกตเห็นลูกศรที่พุ่งเข้ามาได้อย่างไร?

ในเวลานี้ โอหยางโซวเกรี้ยวกราดเป็นอย่างมาก

เขาใช้จิ้งหะที่ปิดกระป๋องของโจวหย่าฟู่ ตัดลูกศรที่แขนซ้ายของเขาออก
เหลือไว้เพียงหัวลูกศรที่ยังคงฝังอยู่

จากนั้น โอหยางโซวก็ไม่ได้สนใจบาดแผลใดๆ เขาตั้งใจจะสังหารโจวหย่าฟู่
ที่นี่และเดี๋ยวนี้

กระบี่ซี่เสี้ยวฟันลงอย่างรุนแรง และมันได้ทำลายกระบี่สมบัติของโจวหย่าฟู่
เป็นชิ้นๆ

พลังของอาวุธระดับพระเจ้านั้นไม่อาจจะปฏิเสธได้

ความกล้าหาญและความบ้าคลั่งของโอหยางโซว ทำให้โจวหย่าฟู่ตกตะลึง

“สี่ สังหารขุนพล!”

ตามที่คาดไว้ โอบายางโซวใช้ท่วงท่าสังหารที่แข็งแกร่งที่สุดกับโจวหย่าฟู่
ในทันที

โจวหย่าฟู่ไม่สามารถจะป้องกันได้อีกต่อไป

TWO Chapter 587 ทหารม้าชงหนุ

“ฉีเยว่ห่วยี้ ข้าจะจำเจ้าไว้สำหรับเรื่องนี้!”

ในขณะที่โจวหย่าฟู่ล้มลง ซาโพอจุนก็سابแข่งโอบายางโซวออกมา

แต่โอบายางโซวไม่ได้สนใจใดๆ เขาหยิบวิญญาณขุนพลที่ตรอบจากโจวหย่าฟู่
พร้อมกับหนังสือเล่มเล็กๆมาเก็บไว้ จากนั้น เขาก็หันกลับและเตรียมจะ
ออกไป เขากล่าวว่า ถ้าเขายังอยู่ที่นี้นานกว่านี้ ซาโพอจุนจะกินเขาทั้งเป็น

นอกจากนี้ ยังมีอีกเหตุผลที่เขาต้องรีบออกไป ยันต์กระหายเลือดมีเวลาเพียง
ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ถ้าเขาไม่รีบออกไปในตอนี้ เขาอาจจะถูกสังหารได้

เมื่อโจวหย่าฟู่ถูกสังหาร กองกำลังรอบๆก็สับสนวุ่นวาย

ในทางตรงกันข้าม ขวัญกำลังใจขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ กลับทะยาน
ขึ้นสู่ท้องฟ้า

องครักษ์ส่วนตัว พวกเขาหน้าที่เป็นแนวหน้า ฝ่ากองกำลังศัตรูออกไปอย่าง
กล้าหาญ

ซาโพอจุนเกรี้ยวกราดอย่างมาก เขานำกองกำลังของเขาไล่ตามไป

อย่างไรก็ตาม ม้าศึกมองไกลไม่สามารถจะเทียบกับม้าฉิ่งฟูได้ หลังจากทีวิ่งไปได้ 10 กิโลเมตร องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ก็หายตัวไป ซาโพนุโกรธเป็นอย่างมาก เขากัดริมฝีปากจนเลือดไหลออกมา

โอหยางโซวเป็นดังคริปโตไนต์ของเขาอย่างแท้จริง

ซาโพนุวางแผนการนี้มาเป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้ว เป็นเขาที่หลอกตัวเอง กองกำลังทหารม้าของดินแดนอาซูรา สูญเสียทิศทางเนื่องจากสูญเสียผู้บัญชาการ

มันทำให้พวกเขาหยุดชะงักกลางคนเช่นนี้

ซาโพนุอยู่ในสภาพที่ไม่ดีนัก แต่โอหยางโซวก็ไม่ได้อยู่ในสภาพที่ดีนักเช่นกัน

หลังจากผ่านไปไม่นาน เขาก็ได้รับผลกระทบจากยันต์ โอหยางโซวไม่สามารถจะรวบรวมความแข็งแกร่งในร่างกายของเขาได้ เขาแทบจะไม่สามารถยึดจับบังเหียนได้ ถ้าฉิ่งเตียนไม่ฉลาดพอ โอหยางโซวอาจจะหล่นจากหลังของมันได้

การไล่ล่าของซาโพนุก่อนหน้านี้ ทำให้โอหยางโซวตกใจอย่างแท้จริง

โชคดีไม่ได้มาสอง โชคร้ายไม่ได้มาเดียว

ไม่นานหลังจากที่องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ สลัดหลุดออกจากการไล่ล่าได้ ขณะที่โอหยางโซวเพิ่งจะถอนหายใจโล่งอก ก็มีกองกำลังทหารม้าซงหนูพุ่งเข้ามาหาพวกเขา

กองกำลังทหารม้าชงหนูนี้เป็นดั่งหมาป่า ที่ได้ยินเสียงร้องของแกะ

จากระยะไกล ทุกคนรู้สึกได้ถึงความหนักแน่นและความโหดร้ายของชนเผ่าชงหนู

คมดาบโค้งของพวกเขาสะท้อนแสงที่ดูเย็นชาออกมา

เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิด จะพบว่ามีคราบเลือดและชิ้นเนื้อติดอยู่กับอาวุธของพวกเขา

นี่คือกลุ่มหมาป่าอย่างแท้จริง

โอหยางโซมีความเข้าใจครั้งใหม่เกี่ยวกับสถานะโชคดียของเขา

สำหรับโชคร้าย แม้แต่น้ำเย็นก็ยังไหลจากซอกฟันเข้าไปได้

ก่อนหน้านี้ แม้ว่าองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์จะฝ่าวงล้อมของศัตรูออกมาได้อย่างกล้าหาญ แต่พวกเขาก็สูญเสียอย่างหนักด้วยเช่นกัน พวกเขาสูญเสียไปกว่า 600 นาย ในการสู้รบดังกล่าว

ตอนนี้ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าชงหนูหลายพันนาย พวกเขาจะต้องเติมพันท้ายชีวิตของพวกเขา

พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต่อสู้ในการสู้รบนี้เท่านั้น

ประการแรก ชนเผ่าชงหนูเป็นสุดยอดนักรบบนหลังม้า พวกเขามีความชำนาญในการขี่ม้าสูงมาก มันจึงเป็นเรื่องยากที่จะหลบหนีจากกองกำลังทหารม้าชงหนู มันยากยิ่งกว่าการหลบหนีกองกำลังของซาโพนุนมาก

ประการที่สอง ที่ราบอันกว้างใหญ่นี้ เป็นดินแดนของชนเผ่าชงหนู

แม้ว่าพวกเขาจะโชคดีหลบหนีไปได้ชั่วคราว แต่พวกเขาคงจะไม่สามารถ
กลับเข้าเส้นทางหลักของพวกเขาได้โดยง่าย

สุดท้ายแล้ว พวกเขาจึงจำเป็นต้องต่อสู้

ใครจะไปรู้ การหลบหนีของพวกเขาอาจจะดึงดูดกองกำลังทหารม้าชงหนูที่มี
มากกว่านี้ก็ได้

ดังนั้น ทางเดียวก็คือ เผชิญหน้ากับปัญหานี้ และตั้งมั่นบนพื้นที่ของพวกเขา
อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวอยู่ในสภาวะอ่อนแอ เขาจึงไม่สามารถจะนำพวก
เขาเข้าสู่สนามรบได้

ในการสู้รบครั้งนี้ จึงเป็นหวังเฟิงที่นำพวกเขาออกไป พร้อมกับการจัดขบวน
ทัพอย่างเป็นระบบ

เจ้ากั้ว ผู้ซึ่งติดตามมา จะเป็นบัญชาการการสู้รบแทนที่โอหยางโซว

ในระหว่างการสู้รบครั้งนี้ องค์กรกษัตริย์ส่วนตัวของเขาไม่ได้เข้าร่วม ภารกิจหลัก
ของพวกเขาก็คือ การปกป้องโอหยางโซว

โอหยางโซวในตอนนี้เป็นดั่งภาระของกองกำลังอย่างแท้จริง

เมื่อคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ มันทำให้เขารู้สึกหดหู่

ภายใต้การนำของหวังเฟิง องค์กรกษัตริย์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 2,000 นาย เข้าปะทะ
กับกองกำลังทหารม้าชงหนู 4,000 นาย

ทหารม้าชงหนูคิดว่าพวกเขากำลังเผชิญหน้ากับฝูงแกะ พวกเขาไม่คิดว่าศัตรู
จะเป็นดั่งสิงโตที่ลงมาจากภูเขา

นี่ถึงกลายเป็นการต่อสู้ระหว่างสิงโตและหมาป่า

ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่มีทางให้กลับไป

กองกำลังทหารม้าชงหนูเป็นกองกำลังทหารม้าเบา ในการสู้รบกับกองทัพอื่น พวกเขาใช้ยุทธวิธีความยืดหยุ่น โจมตีกองทัพอื่นจนต้องสูญเสียอย่างหนัก

อย่างไรก็ตาม ในครั้งนี้ พวกเขาต้องพบกับกระดุกขึ้นโต

ยุทธวิธีทหารม้าขององครักษ์สงครามศักดิ์นั้นหาได้ยาก และไม่สามารถจะพบเห็นได้ในยุคนี้

โอหยางโซวได้เชิญขุนพลทหารม้าอย่าง ลั่วซีสินและซีหวนซู่ มาฝึกสอน องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เป็นพิเศษ กับกองกำลังพิเศษนี้ จะให้พวกเขา ฝึกอบรมเหมือนกองกำลังทั่วๆไปได้ได้อย่างไร?

แม้แต่หวังเฟิงก็ได้รับอิทธิพล และเริ่มศึกษายุทธวิธีทหารม้า

ที่ปรึกษาเจ้าแก้วเองก็คุ้นเคยกับยุทธวิธีดังกล่าว

แคว้นเจ้าในประวัติศาสตร์ ผลักดันยุทธวิธีการขี่ละการยิงออกมา ขุนพลในยุคนั้น รู้ดีว่ายุทธวิธีทหารม้าเป็นอย่างไร

เมื่อหวังเฟิงและเจ้าแก้วทำงานร่วมกัน มันเป็นการจับคู่กันโดยสวรรค์

หนึ่งนำทหารพุ่งไปข้างหน้า อีกหนึ่งออกคำสั่งจากข้างหลัง พวกเขา กลายเป็นคู่หูที่ไร้ที่ติ

ไม่ได้กล่าวเกินจริงเลยว่า ในการสู้รบบนหลังม้า แม้แต่กองกำลังของฮั้วฉูปิงก็ ยังไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกับองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรก็ตาม กลยุทธ์ และยุทธวิธีทหารม้าของฮั้วฉูปิง ยังไม่สุกงอมเต็มที่

ดังนั้น ตั้งแต่เริ่มต้น กองกำลังทหารม้าซงหนูจึงถูกทำลายลงอย่างสมบูรณ์ ยุทธวิธีของพวกเขาดูราวกับของเด็กเล่นเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับ

ในด้านทักษะ องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้เป็นรองพวกเขาเลย

แม้ในด้านการยิง พวกเขาจะยังด้อยกว่าทหารม้าซงหนู แต่ด้วยการมีหน้าไม้ เช่นนี้ พวกเขาจึงกลับกลายเป็นเหนือกว่า

ในด้านอุปกรณ์ พวกเขาไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับได้

ราชวงศ์ถังออกแบบชุดเกราะหมิงกงมาเพื่อเผชิญหน้ากับทหารม้าเติร์ก แม้ ทหารม้าเติร์กจะแข็งแกร่ง แต่พวกเขากลับไม่สามารถจะทำอะไรได้ และ พ่ายแพ้ไปเมื่อต้องเผชิญหน้ากับชุดเกราะหมิงกง

แล้วทหารม้าซงหนูจะทำอะไรได้?

ธนูของพวกเขาดีดกว่าธนูกองทัพเติร์ก เมื่อเผชิญหน้ากับชุดเกราะหมิงกง ที่ป้องกันลูกศรได้โดยสมบูรณ์ มันแทบจะทำให้ทหารม้าซงหนูอาเจียน ออกมาเป็นเลือด

อย่างไรก็ตาม การสู้รบครั้งนี้ก็ยังคงรุนแรงเป็นอย่างมาก จนเผ่าซงหนูก็ยังคง เป็นชนเผ่าซงหนู

ไม่ว่าศัตรูจะเป็นใคร ความดุร้ายและความอาฆาตของพวกเขาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้จะได้เปรียบเชิงปริมาณ แต่กองกำลังทหารม้าชงหนูก็ยังคงสูญเสียเป็นอย่างมากจากฝีมือขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์

ทหารม้าชงหนูที่หยิ่งผยอง ในที่สุดก็ได้ลิ้มรสความขมขื่น จากการประเมินศัตรูของพวกเขาค้ำเกินไป

ถ้าพวกเขารู้ว่าต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งเช่นนี้ พวกเขาคงจะไม่พุ่งออกมาด้วยความหุนหันพันแผล

ในประวัติศาสตร์ของทหารม้าชงหนุนั้น อาจจะได้ยิ่งใหญ่อะไรมานัก แต่มันก็ยังคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่พวกเขาสามารถจะอยู่รอดในพื้นที่ที่ราวกับเป็นสนามรบนี้ได้

อย่างไรก็ตาม ขุนพลอัจฉริยะก็เป็นดวงดาวแห่งความพ่ายแพ้ของพวกเขา

เมื่อ 4 วันก่อน ฮั่วฉูปิงได้นำกองกำลังของเขาผ่านเส้นทางนี้ และได้บังคับให้เชลยศึกชนเผ่าชงหนูเป็นแนวหน้า เปิดเส้นทางให้กับกองทัพอื่น พวกเขาข้ามทะเลทรายแล้วจับเสนาบดีจางฉู่ และสังหารราชาเหนือเซ่อฉี จากนั้นพวกเขาก็หันไปโจมตี 2 ขุนพลของศัตรู แล้วได้รับธงและกลองศึกของพวกเขา

การสู้รบของพวกเขาทำให้แม้แต่สวรรค์ก็ยังตกตะลึง

เขาทำให้ชนเผ่าชงหนูหวาดกลัวและตกตะลึง จนไม่มีใครกล้าจะเผชิญหน้ากับเขา

ชื่อของฮั่วฉูปิง ดังก้องไปทั่วทุ่งหญ้าทั้งหมด ขุนพลหนุ่มผู้นี้ กลายเป็นเงาขนาดใหญ่ที่ลอยอยู่เหนือท้องฟ้าของชนเผ่าชงหนุ และกดดันพวกเขาจนแทบจะหายใจไม่ออก

บางคนถึงกับกล่าวว่า ฮั่วฉูปิงเป็นเทพที่ถูกส่งมาเพื่อลงโทษชนเผ่าชงหนุ เมื่อวันก่อน ฮั่วฉูปิงได้นำกองกำลังของเขา กลับเข้าสู่เส้นทางเดินทัพของเขาแล้ว

ทหารม้าชนเผ่าชงหนุเหล่านี้ เป็นกองกำลังที่พ่ายแพ้ของราชาเหนือ เชอฉี ที่หลบหนีออกมาจากสนามรบ

ใครจะรู้ว่า พวกเขาจะได้มาเจอกับองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์

พวกเขาไร้เหตุผลมากขึ้น หลังจากที่ถูกพ่ายแพ้อย่างยับเยินให้กับกองกำลังของฮั่วฉูปิง แล้วพวกเขาจะปล่อยโอกาสระบายอารมณ์ไปได้อย่างไร?

ในสายตาของพวกเขา ฮั่วฉูปิงเป็นดั่งอสูรร้ายที่อยู่ห่างไกล กองทัพอื่นที่อยู่ด้านหลังของเขา ก็น่ากลัวเกินกว่าที่พวกเขาจะรับมือได้ ดังนั้น พวกเขาจึงต้องการจะใช้กองกำลังตรงหน้าระบายอารมณ์ของพวกเขา

ใครจะรู้ว่า กองกำลังนี้กลับแข็งแกร่งไม่ด้อยไปกว่ากองกำลังของฮั่วฉูปิงเลย

เมื่อเวลาผ่านไป ผู้บัญชาการกองกำลังทหารม้าชงหนุก็เริ่มต้นตระหนก

“เมื่อไหร่กันที่กองทัพอื่นแข็งแกร่งถึงเพียงนี้?”

ตอนแรกก็ฮั่วฉูปิงและกองกำลังของเขา ตอนนี้ก็กองกำลังตรงหน้าของพวกเขา

ในฐานะผู้บัญชาการกองกำลังทหารม้าชนงหนู เขาเริ่มรู้สึกท้อแท้

อย่างช่วยไม่ได้ เขาเริ่มกังวลกับอนาคตของชนเผ่าชนงหนู

กองทัพอื่นที่พวกเขาเคยจัดการและสังหารได้อย่างง่ายดาย กลายเป็น
แข็งแรงแรงอย่างแท้จริง ชีวิตการปล้นสะดมอย่างบ้าคลั่งของชนเผ่าชนงหนู
กำลังจะสิ้นสุดลง

ก่อนที่พระอาทิตย์จะตกดิน กองกำลังทหารม้าชนงหนู 4,000 นาย ก็ถูก
ทำลายลงอย่างราบคาบ

ในการสู้รบครั้งนี้ มี 3,000 นาย ที่ถูกสังหาร ขณะที่ส่วนที่ยังเหลือยอมจำนน

ความกล้าหาญขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ผู้บัญชาการกองกำลัง
ทหารม้าชนงหนูเสียความกล้าที่จะสู้รบต่อไป จากมุมมองของพวกเขา นี่คือ
โชคชะตาที่ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้

แน่นอนว่า พวกเขายังคงทำให้องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์สูญเสียอย่างหนัก
เช่นกัน

มีองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ถึง 800 นาย ที่ถูกสังหาร และพวกเขาได้ถูกฝัง
ไว้อย่างทันท่วงที

จาก 3,000 นาย ที่เข้ามาในแผนที่สมรภูมิ พวกเขายังเหลืออยู่เพียงครึ่ง
เดียว หลังจากที่ผ่านมาการสู้รบอย่างดุเดือดมา 3 ครั้ง

สงครามนั้นโหดร้ายอย่างแท้จริง

โชคดีที่ที่นี้เป็นแผนที่สมรภูมิ

หลังจากที่พวกเขาตาย ลอร์ดสามารถใช้คะแนนคุณูปการสงครามของเขา เพื่อฟื้นคืนพวกเขากลับมาได้

ถ้าไม่อย่างนั้น ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ อาจจะทำให้เกิดปัญหามากมายสำหรับโอหยางโซว

อย่างไรก็ตาม การฟื้นคืนจะต้องรอจนกว่าสงครามจะสิ้นสุดลง

ดังนั้น ในการสู้รบที่จะเกิดขึ้นต่อไป โอหยางโซวทำได้เพียงพึ่งทหารที่ยังเหลืออยู่ 1,500 นายนี้เท่านั้น

คิดย้อนกลับไปถึงอันตรายของการเดินทางครั้งนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกไม่มั่นใจเกี่ยวกับการเดินทางของเขา

ความท้าทายดังกล่าว เป็นความพยายามของโกอา ที่จะผลักดันเขาเข้าสู่ขอบเหว?

โอหยางโซวกล้าเดิมพันว่า มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เขาได้พบกับกองกำลังทหารม้าชงหนูนี้

ใครจะรู้ว่า อีก 2 กองกำลังของพันธมิตรซานไห่ จะเป็นอย่างไรก็บ้างในตอนนี้?

ขณะที่พวกเขากระจายตัวกันออก ในสถานการณ์ที่สับสนวุ่นวาย

โอหยางโซวไม่มีเวลาให้ความสนใจว่าคนอื่น ๆ จะทำสำเร็จหรือไม่

ถ้าพวกเขาฝ่าออกมาได้สำเร็จ แล้วพวกเขาได้พบกับกองกำลังทหารม้าชงหนูเช่นเดียวกับเขาหรือไม่?

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาทำได้เพียงต่อสู้เพื่อตัวเองเท่านั้น

เมื่อตกคำ โอหยางโซวก็สั่งให้กองกำลังขอเขาพักผ่อนสำหรับคืนนี้ ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ทำการสอบปากคำเหล่าทหารที่ยอมจำนน

นอกเหนือจากความกังวลในเส้นทางข้างหน้าแล้ว โอหยางโซวยังกังวลทิศทางที่กองกำลังของฮั่วฉูปิงมุ่งหน้าไปยังกว่า

TWO Chapter 588 การใช้การสู้รบ เพื่อเติมเต็มกำลังพล

พระจันทร์แขวนอยู่บนท้องฟ้า ขณะที่สภาพแวดล้อมรอบๆเงียบกริบกับป่าช้า

บนทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ มีเต็นท์สี่เหลี่ยมจำนวนมากปรากฏขึ้นอย่างฉับพลัน และมันผสานเข้ากับทุ่งหญ้า จนเหมือนเป็นเนื้อเดียวกัน

เมื่อเห็นวากองทัพอันตั้งเต็นท์ได้อย่างรวดเร็ว ทหารซงหนูที่ยอมจำนนก็รู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่า กระเป๋าเป่ด้านหลังนั้น จะกลายเป็นเต็นท์ขนาดใหญ่ที่มีอุปกรณ์ต่างๆครบครันได้

เนื่องจากผลข้างเคียงของยันต์กระหายเลือด โอหยางโซวจึงกลับไปเต็นท์ของเขาเพื่อพักผ่อน เขาปล่อยให้เจ้ากั๋วเป็นผู้จัดการค่ายและสอบปากคำเชลยศึก

มันเพียงจะหวั่นๆ จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะยังไม่หลับ เขาถือจี๋หยกและหนังสือไว้ในมือ

จี๋หยกก็คือ วิญญาณขุนพลโจหย่าฟู่ที่ดรอปลงมา

นี่เป็นครั้งแรกที่โอหยางโซวได้รับวิญญาณขุนพลระดับจักรพรรดิ

ในวัดทางทหารของเมืองซานไห่ โอหยางโซวยังคงมีวิญญาณขุนพลระดับ
กษัตริย์อีก 1 ดวง

การฟื้นคืนเว่ยจาง ทำให้โอหยางโซวให้ความสำคัญกับวิญญาณขุนพลมาก
ขึ้น

สงครามดินแดนในอนาคต จะโหดร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ ดินแดนซานไห่มีขนาดใหญ่
และมีดวงาวที่เปล่งประกายมากมายมารวมตัวกัน ใครจะรู้ว่า อาจมี
บางคนทีล่องหล่นลงไป

ในเวลานั้น วิญญาณขุนพลจะสามารถช่วยชีวิตของพวกเขาได้

ซาโพนุ่ไม่สามารถจะฟื้นคืนโจวหย่าฟูได้ เป็นผลให้เขาไล่ตามพวกเขาอย่าง
ไม่ลดละ

ซาโพนุ่ในปัจจุบัน แทบจะกระอักเลือดด้วยความโกรธของเขา

“เรื่องนี้จะสอนให้เจ้ารู้ว่า ไม่ควรจะหยิ่งผยองให้มากจนเกินไป” โอหยางโซว
พิมพ์

ซาโพนุ่เป็นคนที่หยิ่งผยองมากเกินไป และเขาประมาทคนอื่นๆ เขาไม่รู้ว่า
เมื่อไหร่ควรจะหยุด มันจึงทำให้เขาประสบกับความพ่ายแพ้ในวันนี้

ในทางตรงกันข้าม ตี๋เฉินผู้ซึ่งเคยพ่ายแพ้หลายครั้งให้กับโอหยางโซว เติบโต
และเข้มแข็งขึ้น ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เขาซ่อนตัวอยู่ด้านหลังซาโพนุ่
และทำตัวเป็นชาวประมง

องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์สูญเสียบ้างหนัก ขณะที่กองกำลังของตีฉินยังคง
สมบูรณ์ดี

ในการสู้รบครั้งนี้ ไม่มีใครเข้ามารบกวโนฮยางโซว ถ้าไม่อย่างนั้น เขาอาจ
ไม่สามารถจะสังหารโจวหย่าฟูได้ และสถานการณ์ก็อาจจะเลวร้ายกว่านี้

การเติบโตของลูกหลานตระกูลชั้นสูงเหล่านี้ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา ช่างน่า
ตกใจจริงๆ พวกเขาไม่เสียเปรียบเมื่อต้องเผชิญหน้ากับโอหยางโซวอีกต่อไป
แม้แต่ซุนเฉินจุนก็เป็นดังผู้ชนะหลังปีใหม่

มีเพียงซาโพจุนเท่านั้นที่แตกต่าง หลังจากที่ถูกพ่ายแพ้ในครั้งนี้ มันจะเป็นเรื่อง
ยากที่เขาจะป็นกลับมาอีกครั้ง

ในครั้งนี้ มันเหมือนกับว่า โอหยางโซวได้ช่วยเหลือเพียวหลิงฮวนทางอ้อม
ก่อนหน้านี้ ภายในพื้นที่ของพวกเขา ซาโพจุนกดดันเพียวหลิงฮวนในทุก
โอกาส เขาทำตัวเหมือนเป็นเจ้าของทั่วทั้งภูมิภาคแต่เพียงผู้เดียว

.....

หนังสือเล่มเล็กๆนี้ เป็นรางวัลที่โอหยางโซวไม่คาดฝันว่าจะได้รับ

หลังจากได้รับมันมาแล้ว โอหยางโซวก็รีบฝ่าออกมา เขาจึงเพิ่งจะมีเวลา
ตรวจสอบมัน

คู่มือการฝึกอบรมทหารม้าเหล็กมองโกล : บันทึกที่ซุนพลผู้มีชื่อเสียง โจวห
ยาฟู ได้เรียนรู้ขณะทำความเข้าใจคู่มือฝึกอบรมทหารม้าเหล็กมองโกล และ
ยังมีแนวทางการฝึกอบรมทหารของเขานั่นที่กอยู่ด้วย

เมื่อโอหยางโซวเห็นคำอธิบาย อย่างช่วยไม่ได้ที่เขาจะหัวเราะออกมา

ในท้ายที่สุด รายการทั้งสองที่ซาโพอุนได้รับจากงานประมูล ก็ได้ตกลงสู่มือของโอหยางโซว

แม้บันทึกนี้จะไม่สามารถทำให้กองทัพซานไห่ฝีกอบรมทหารม้าเหล็กมองโกลขึ้นสูงได้ แต่ก็สามารถใช้มันเป็นแนวทางในการยกระดับมาตรฐานการฝึกอบรมทหารม้าของพวกเขาได้

นอกจากนี้ โอหยางโซวยังคิดถึงขุนหัว ด้วยความสามารถของนักบัญชาสงครามและบันทึกนี้ เขาอาจจะเปิดสอนหลักสูตรการฝึกอบรมทหารม้ามองโกลในสถานศึกษาทางทหารได้

มันไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ สำหรับการฝึกอบรมทหารม้ามองโกลในกองทัพซานไห่

ในเวลานี้ ซาโพอุนได้ทำให้ดินแดนซานไห่ได้รับการสนับสนุนเพิ่มเติม

หลังจากที่เก็บไอเท็มทั้งสองไว้ในถุงเก็บของเขาแล้ว โอหยางโซวก็เริ่มบ่มเพาะ ผลข้างเคียงจากยันต์กระหายเลือดกินเวลา 2 วัน แต่ระยะเวลาที่เกิดขึ้นจริงจะแปรเปลี่ยนไปตามแต่ละบุคคล

โอหยางโซวมีร่างกายที่แข็งแกร่ง ทำให้ผลข้างเคียงมีผลกับเขาสั้นลง

ตอนนี้ โอหยางโซวต้องการใช้เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือ เพื่อเร่งกระบวนการฟื้นฟู

เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง จึงเหมาะสำหรับการรักษา
บาดแผลภายในเป็นอย่างมาก

สุดท้ายแล้ว ยันต์กระหายเลือดก็เพียงแค่เปิดใช้งานศักยภาพของร่างกาย
เท่านั้น ตราบเท่าที่เขาฟื้นฟูร่างกายของเขาด้วยกำลังภายในแรกกำเนิดสี
ทอง เขาก็สามารถฟื้นฟูตัวเองและลบล้างผลข้างเคียงออกไปได้

ในแผนที่สมรภูมินี้ มันจะเป็นเรื่องใหญ่หากเขาไม่สามารถจะต่อสู้ได้นานถึง
2 วัน เขาจึงต้องรีบหายให้เร็วที่สุด

.....

เวลา 20.00 น. เจ้าก๊วเดินเข้ามาในเต็นท์ของโอหยางโซว

“ท่านลอร์ด!”

เจ้าก๊วเข้าไปในเต็นท์และโค้งคำนับ ก่อนจะรายงานผลการสอบปากคำ

โอหยางโซวในปัจจุบัน ฟื้นฟูร่างกายได้ส่วนหนึ่งแล้ว

เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือไม่ทำให้เขาผิดหวัง เขา
คงจะฟื้นตัวได้อย่างเต็มที่ในเช้าวันพรุ่งนี้

ด้วยความช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่ข่าวกรองทางทหาร การสอบปากคำ
ราบรื่นอย่างไม่น่าเชื่อ ทุกคนรวมทั้งผู้บัญชาการกองกำลังทหารม้าขงหนู่
รายงานทุกอย่างที่พวกเขาารู้

หลังจากที่เขารู้ว่า กองกำลังทหารม้านี้หลบหนีออกมาจากสนามรบ โอหยางโซวกีสนใจเป็นอย่างมาก น่าเศร้าที่พวกเขาไม่รู้ว่าเป้าหมายของฮัวฉูปิงคืออะไร

“ท่านลอร์ด พวกเราควรจะจัดการกับเชลยศึกเหล่านี้อย่างไร?” เจ้ากั้วถาม

“แล้วท่านคิดอย่างไร?”

“ข้าคิดว่า พวกเราควรจะเก็บบางส่วนไว้ และลบบางส่วนออกไป” เจ้ากั้วตอบ

“อย่างไร?” โอหยางโซวอี้ม

“ในระหว่างการสู้รบครั้งนี้ องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์สูญเสียอย่างหนัก พวกเราจึงจำเป็นต้องรับสมัครสมาชิกเพิ่ม ดังนั้น ข้าจึงแนะนำให้พวกเราเอาอย่างกองทัพอื่น ใช้เชลยศึกขงหนูต่อสู้กับทหารขงหนู” เจ้ากั้วกล่าวในสิ่งที่เขาเรียนรู้มา

“เมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดถึงต้องลบบางส่วนออกไปด้วยเล่า?” โอหยางโซวถามอีกครั้ง

เป็นธรรมดาที่การลบออกไปก็คือ การสังหารพวกเขา

ในประวัติศาสตร์ มีข่าวลือทางทหารได้กล่าวถึงว่า การสังหารผู้ที่ยอมจำนนจะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่เลวร้าย

ไปฉีทำเช่นนั้น และเขาก็ประสบกับปัญหา

หลีกวงก็ทำเช่นนั้น และเขาก็ต้องฆ่าตัวตายด้วยความอัปยศ

ดังนั้น เหล่าขุนพลในกองทัพจึงเป็นกังวลอย่างมากต่อการสังหารทหารที่ยอมจำนน

“ประการแรก องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์มีจำนวนจำกัด ยิ่งเชลยศึกมีจำนวนมาก มันก็จะมีความเสี่ยงมาก, ประการที่สอง มาตรฐานของพวกเขาแตกต่างกันออกไป และคนที่อ่อนแอสมควรจะถูกกำจัด” เจ้ากั้วอธิบาย

โอหยางโซวมองไปที่เขา และไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

หลังจากที่เจ้ากั้วกล่าวความคิดของเขาออกมาแล้ว เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

โอหยางโซวไม่รู้ว่า คำกล่าวของเจ้ากั้ว เป็นความรู้สึกที่แท้จริงของเขาหรือไม่ หรือว่าเขากำลังทดสอบลอร์ดของเขาอยู่ กล่าวตามเหตุผล กองกำลังของเจ้ากั้วได้ถูกบีบให้จมนม และพ่ายแพ้ให้กับไปฉี

แม้เจ้ากั้วจะไม่เคยสังหารคนที่ยอมจำนน แต่เขาก็คุ้นเคยกับความคิดนี้

ความคิดของที่ปรึกษาลึกซึ้งกว่าขุนพลทั่วไปมาก บางครั้ง แม้แต่โอหยางโซวที่เป็นลอร์ด ก็ยังไม่เข้าใจสิ่งที่เขาคิด

แน่นอนว่า ความจงรักภักดีของเจ้ากั้วไม่อาจปฏิเสธได้เช่นกัน

ไม่ใช่เพราะว่าโอหยางโซวมีการรับรู้ที่ยอดเยี่ยม แต่เป็นเพราะสถานะความจงรักภักดีของเจ้ากั้วสูงถึง 90 จุด

“ในกรณีนี้ สำหรับเชลยที่ไม่ผ่าน ให้มอบอุปกรณ์และม้าคืนให้แก่พวกเขา แล้วส่งพวกเขาออกจากค่ายไป ให้พวกเขาอยู่รอดด้วยตัวเอง” หลังจากนั้น ชั่วครู่ โอหยางโซวกีตัดสินใจและแนะนำความคิดของเขา

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เจ้ากั้วพยักหน้า ช่วงเวลาที่เขาก้มศีรษะลง ปรากฏความสุขเต็มอยู่ในดวงตาของเขา

หลังจากที่เจ้ากั้วออกไปแล้ว โอหยางโซวกีก็ไม่มีอารมณ์จะพักผ่อนอีก

สงครามม่อเป่ย์เป็นสงครามที่โอหยางโซวมีความเข้าใจน้อยมาก ตั้งแต่นี้ไป เขาจะค่อยๆ แก้ปัญหาทุกอย่างที่ถูกโยนเข้ามาอย่างอดทน

ถ้าไม่ใช่เพราะความแข็งแกร่งขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ เขาคงจะถูกไล่ออกจากการแข่งขันแล้ว

การรับสมัครฮั่วฉูปิง เป็นราวกับความฝัน

ข้อเสนอของเจ้ากั้วทำให้โอหยางโซวเปิดตาขึ้น ในระหว่างสงครามม่อเป่ย์ การต่อสู้เพียงอย่างเดียวไม่ใช่ความคิดที่ดี การใช้อำนาจของชนพื้นเมือง เป็นกุญแจสำหรับสู่ชัยชนะ

ด้วยกำลังพลเพียง 3,000 นาย พวกเขาไม่สามารถจะทนรับความสูญเสียของพวกเขาได้

พวกเขาประสบความสำเร็จได้ ก็ด้วยการเติมเต็มกำลังพลจากการสู้รบเท่านั้น

คิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวก็เดินออกจากเต็นท์ไป

ด้านนอกเต็นท์ คีนนี้มีเคอร์ฟิว ทหารทุกคนจะไม่ออกมา จนกว่าจะได้รับ คำสั่งใหม่

ทั้งค่ายจึงเงียบมาก

มีเพียงสถานที่ที่เชลยศึกถูกขังไว้เท่านั้น ที่ยังคงมีเสียงดังอยู่

โอหยางโซวเงยหน้ามองท้องฟ้า แสงของดวงดาวและพระจันทร์ สว่างไสว อยู่เต็มท้องฟ้า

“พรุ่งนี้จะเป็นอีกวันที่อากาศดี!”

“ท่านลอร์ด ท่านกำลังมองหาสิ่งใดหรือ?” พันใดนั้น ก็มีคำถามดังมาจาก ด้านหลังของโอหยางโซว

“นั่นใคร?”

โอหยางโซวตื่นตระหนก และมือของเขาจับที่กระบี่แน่น เขารู้สึกว่า เรื่องนี้ แปลกประหลาดมาก นี่คือการขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ แล้วนอกเข้ามาได้อย่างไร?

หันกลับไป คนที่เดินเข้ามาทำให้โอหยางโซวรู้สึกมีนงงเป็นอย่างมาก จนปาก ของเขาเปิดกว้าง

“ท่านลอร์ดจำข้าไม่ได้หรือ?” รอยยิ้มของเขาเต็มไปด้วยความโลภและเจ้าเล่ห์

คนที่ปรากฏตัวขึ้นด้านหลังของโอหยางโซว เป็นเจ้าหน้าที่เสปียงในค่ายหลัก
หน้าห้องที่ใหญ่โตของเขา ทำให้โอหยางโซวจดจำได้อย่างง่ายดาย

“เหตุใดท่านถึงอยู่ที่นี่?” โอหยางโซวไม่ได้พยายามจะซ่อนความประหลาดใจ
ของเขา

“เจ้าเป็นเจ้าหน้าที่เสปียง ข้าย่อมต้องมาส่งเสปียงให้แก่ท่านลอร์ด”

“เสปียง?” โอหยางโซวขมวดคิ้ว จากนั้น ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายขึ้น
และเขาถามอย่างไม่น่าเชื่อว่า “ท่านหมายถึง การแลกเปลี่ยนคะแนน
ทรัพยากรสงครามหรือ?”

“ท่านลอร์ดฉลาดจริงๆ!” เจ้าหน้าที่เสปียงดูดีอย่างไม่น่าเชื่อขณะที่เขาชื่นชม
คนอื่น

“แต่ตอนนี้ ข้ามีคะแนนทรัพยากรสงครามเพียง 50 แต้มเท่านั้น เพียงแค่นี้
พอจะรบกวนท่านได้เลยหรือ?” โอหยางโซวไม่กล้าดูถูกคนผู้นี้

เห็นได้ชัดว่าเจ้าหน้าที่เสปียงผู้นี้ เป็นพ่อค้าลึกลับ ซึ่งเป็น NPC ที่โกอาจัดไว้
เป็นพิเศษ

“ท่านลอร์ดมีสมบัติอยู่ในมือของท่าน เหตุใดท่านไม่เมตตาข้าล่ะ?”
เจ้าหน้าที่เสปียงกล่าวอย่างลำบากใจ

“สมบัติ?” โอหยางโซวรู้สึกสับสนเล็กน้อย

“เหรียญสมรภูมิ!” เจ้าหน้าที่เสปียงเปิดเผยความลับของมัน

โอหยางโซวเข้าใจได้ทันที เขาหยิบเหรียญออกมาจากถุงเก็บของของเขา มัน
เป็นสิ่งที่เขาได้รับมาจากโจรทะเลทราย เขายังคงไม่รู้ว่ามันใช้งานอย่างไร
“สิ่งนี้มีค่ามากเพียงใด?”

เจ้าหน้าที่เสบียงสายหัว “ท่านลอร์ดสามารถใช้เหรียญนี้เพื่อขอคำร้องได้”

“คำร้องประเภทใด?” โอหยางโซวเริ่มสนใจมากขึ้น

“ท่านลอร์ดสามารถขอคำร้องประเภทใดก็ได้ แล้วข้าจะเป็นคนตัดสินใจว่า
มันเป็นไปได้หรือไม่” เจ้าหน้าที่เสบียงตอบ

โอหยางโซวขมวดคิ้ว กับดักของเขาลึกล้ำมาก โอหยางโซวจะรู้ได้อย่างไรว่า
เหรียญนี้มีค่ามากเพียงใด จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาขอคำร้องที่เล็กเกินไป เขาจะ
ไม่ขาดขุนหรือ?

โอหยางโซวช่วยไม่ได้ที่จะคิดถึงบ้านคำอธิษฐานแห่งเงิน ที่มีลักษณะ
คล้ายกัน

มันเป็นดั่งเสือดาวที่ไม่สามารถจะเปลี่ยนลายบนตัวได้ เจ้าหน้าที่เสบียงผู้นี้
เจ้าเล่ห์อย่างน่าเหลือเชื่อ

แน่นอนว่า โอหยางโซวจะไม่ยอมให้ตนเองถูกเอาเปรียบ

TWO Chapter 589 การไล่ตามฮั่วฉูปิง

“ข้าต้องการให้นำกองกำลังของข้า เทเลพอร์ตไปยังค่ายผ่านขุนพลโดยตรง เป็นไปได้หรือไม่?” โอหยางโซวถือเหริยญสมรภูมิ และกล่าวคำร้องของเขา ออกมา

“...”

คำร้องที่มากเกินไปของโอหยางโซว ทำให้เจ้าหน้าที่เสปียงพูดไม่ออก เจ้าหน้าที่เสปียงเป็นใคร่อย่างอาย แต่เขาไม่คิดว่า คนที่เป็นถึงลอร์ดตรงหน้า เขานี้ จะไร้ยากอายยิ่งกว่า

“ท่านลอร์ดคงจะล้อเล่นใช้หรือไม่?” เจ้าหน้าที่เสปียงมองไปยังโอหยางโซว ขณะที่ตอบกลับ

“ไม่สามารถทำได้หรือ?” โอหยางโซวผิดหวังเล็กน้อย และเขากล่าวต่อว่า “เช่นนั้น ข้าจะยอมถอยซึกเล็กน้อย ท่านสามารถฟื้นคืนองครักษ์สงคราม ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่ตายไป กลับคืนมาได้หรือไม่?”

สำหรับโอหยางโซวแล้ว องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์เป็นไผ่ลับที่แข็งแกร่งที่สุดของเขาในสงครามครั้งนี้ หากเขาสามารถฟื้นคืนความแข็งแกร่งทั้งหมด กลับมาได้ มันก็จะเป็นดประโยชน์อย่างมากกับการสู้รบในอนาคต

คำร้องแรกเป็นเพียงเรื่องตลกเท่านั้น

คำร้องที่สองต่างหากที่เป็นเป้าหมายที่แท้จริงของเขา

หลังจากที่กล่าวออกไปแล้ว โอหยางໂໜ້ก็มองอย่างกังวลไปที่เจ้าหน้าที่เสปียง

เจ้าหน้าที่เสปียงลังเลอยู่ชั่วครู่หนึ่ง เหมือนกับว่าเขากำลังพิจารณาข้อดีข้อเสียของคำร้องนี้ สุดท้ายแล้ว เขาก็ตอบอย่างเฉยชาว่า “ตกลง!”

“ฟุ!” โอหยางໂໜ້ถอนหายใจ และเขาตะโกนของคุณในใจ

เขาสงสัยว่า เจ้าหน้าที่เสปียงผู้นี้ ถูกส่งมาเพื่อล่อลวงเขาหรือไม่

เมื่อเห็นว่า เจ้าหน้าที่เสปียงมองมาที่เหรียญสมรภูมิด้วยความปรารถนา โอหยางໂໜ້จึงกำมันแน่น และถามต่อว่า “ข้าสามารถขอคำร้องเพิ่มได้หรือไม่?”

“หนึ่งเหรียญต่อหนึ่งคำร้อง” เจ้าหน้าที่เสปียงกล่าวอย่างเฉยบชาด

“เช่นนั้น ข้าขอยกเลิกคำร้องของข้า”

หลังจากที่กล่าว โอหยางໂໜ້ก็ทำท่าจะเก็บเหรียญสมรภูมิกลับไปที่ถุงเก็บของของเขา เขาแน่ใจว่า เจ้าหน้าที่เสปียงจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เหรียญนี้

ตามที่คาดไว้ เจ้าหน้าที่เสปียงยิ้มออกมาอย่างขมขื่น และกล่าวอย่างสิ้นหวังว่า “ท่านลอร์ดอย่าได้ทำเช่นนี้เลย เกี่ยวกับคำร้องเพิ่มเติมของท่าน ข้าจะดูว่าสามารถช่วยเหลือได้หรือไม่?”

“เยี่ยม!” โอหยางໂໜ້ยิ้ม “ข้าต้องการของใช้ส่วนตัวของท่านขุนพล”

คำร้องของโอหยางໂໜ້แปลกอย่างมาก และมันทำให้เจ้าหน้าที่เสปียงพลาดท่า นี่ไม่ใช่เรื่องยากของเจ้าหน้าที่เสปียงเลย

ในฐานะ NPC พิเศษ เขามีอำนาจอย่างมาก โดยทั่วไปแล้ว ผู้เล่นจะไม่รู้ถึงขอบเขตอำนาจของเขา

อย่างไรก็ตาม เขายังคงไม่กล้าฝ่าฝืนกฎที่โกอาตั้งเอาไว้

“เอาอย่างนี้ได้หรือไม่ ท่านลอร์ดมอบกะแนนทรพยากรสงคราม 50 แต้มให้กับข้า แล้วข้าจะช่วยให้ท่านได้รับสิ่งที่ต้องการ” เจ้าหน้าที่เสปียงกล่าวอย่างสุภาพ

“ตกลง!”

โอหยางโซอ่านสถานการณ์ได้ดี และรู้ว่าควรหยุดเมื่อไหร่

“ท่านลอร์ดฉลาดจริงๆ!”

หลังจากที่ตกลงกันได้แล้ว เจ้าหน้าที่เสปียงก็หัวเราะออกมาอย่างพึงพอใจ ทำให้ไขมันที่หน้าท้องของเขากระเพื่อมไปมา

จึงจอกเฒ่าทั้งสองยิ้มออกมา พวกเขาต่างก็คิดว่าตนเองชนะอีกฝ่าย

หลังจากที่เจ้าหน้าที่เสปียงบอกลา ถุงเท้าของฮั่วฉูปิงก็ปรากฏขึ้นในมือของโอหยางโซ

แม้ว่าขุนพลจะเกิดมามั่งคั่งร่ำรวย แต่กลิ่นถุงเท้าของเขานี้ เกินกว่าที่คาดคิดเอาไว้มาก โอหยางโซสงสัยว่า นี่เป็นเรื่องตลกสุดท้ายที่เจ้าหน้าที่เสปียงทิ้งไว้ให้เขาใช้หรือไม่

โอหยางโซยิ้มและเดินกลับไปที่ดินท์ ก่อนจะส่งเสียงเรียก “ขาวน้อย มานี่!”

อาหู่!

ขาวน้อยเดินออกมา ตอนนี้ อาการบาดเจ็บของมันหายสนิทแล้ว

โอหยางโซวส่งถุงเท้าให้ขาวน้อยดม และถามว่า “เจ้าสามารถติดตามเจ้าของกลิ่นนี้ได้หรือไม่?”

หู่!

ขาวน้อยดมกลิ่น และกลอกตาของมัน มองไปที่โอหยางโซว

จมูกของหมาป่าดีกว่ามนุษย์มาก โดยทั่วไปแล้ว หมาป่าจะรับรู้ถึงกลิ่นได้ดีกว่ามนุษย์ถึง 40 เท่า นอกจากนี้ ขาวน้อยยังรับรู้ถึงกลิ่นได้ดีกว่ามนุษย์ถึงล้านเท่า

ถูกต้องแล้ว ล้านเท่า มันเป็นจำนวนที่เกินคาดเดา

ดังนั้น แม้จะมีกลิ่นเพียงเล็กน้อย ขาวน้อยก็ยังสามารถรับรู้ได้ถึงกลิ่นของทุกสิ่งทุกอย่างได้

“เจ้าสามารถติดตามเจ้าของกลิ่นนี้ได้หรือไม่?” โอหยางโซวถามอีกครั้ง

หู่!

ขาวน้อยยกหัวขึ้นอย่างภูมิใจ

“แล้วข้าจะรอดูผลงานของเจ้าในวันพรุ่งนี้ เพื่อนยาก”

โอหยางโซวเข้าใจความหมายที่มันสื่อออกมา และเขาพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

ขาวน้อยพยักหน้า ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในเต็นท์อย่างภูมิใจ

“ฮั่วฉูปิง อา...ฮั่วฉูปิง ท่านไม่สามารถหนีได้อีกแล้วในเวลานี้!”

โอหยางโซวเงยหน้า มองไประยะไกลและยิ้มออกมา

เช้าวันรุ่งขึ้น กองกำลังเดินทางอีกครั้ง

องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ที่ตายไป พื้นดินกลับมาอย่างเงียบๆ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์หรือเซลยศึกชงหนู ทั้ง 2 กลุ่มให้ความสำคัญกับฉากแปลกๆนี้

ความแข็งแกร่งของโกอา เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถจะประมาณการได้

หลังจากที่ทำการคัดเลือก ทหารม้าชงหนูที่ผ่านมาตรฐานมีเพียง 500 นาย เท่านั้น

คนที่เหลือถูกปล่อยออกไปตามคำสั่งของโอหยางโซว

โชคดีที่ที่นี้เป็นดินแดนของชนเผ่าชงหนู พวกเขาส่วนใหญ่จึงไม่ได้มีความเสี่ยงมากนัก สำหรับคะแนนคุณูปการสงคราม หลังจากที่ตั้งน้ำหนักรั้วดีข้อเสียแล้ว โอหยางโซวก็ตัดสินใจว่า มันไม่คุ้มค่าที่จะทำลายสัญญาของเขา

หลังจากออกเดินทาง เป็นขบวนที่เดินนำหน้ากองกำลัง

ด้วยการตามกลิ่นเขา แม้ว่าฮั่วฉูปิงจะอยู่ห่างออกไปไกลหลายพันกิโลเมตร แต่เขาก็ไม่สามารถจะหลบเลี่ยงการติดตามนี้ได้

ในระหว่างการเดินทางครั้งนี้ กองกำลังไม่ได้เดินทางอย่างตราบอดอีกต่อไป ตอนนี้ พวกเขาเดินทางตามผู้นำทาง แม้จะไม่มีแผนที่รายละเอียดการเคลื่อนไหวกองกำลัง องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ก็สามารถค้นหากองทัพฮั่นได้

ระหว่างทาง พวกเขาได้พบกับกองกำลังทหารม้าชงหนูที่หนีออกมาจากแนวหน้า

กองกำลังทหารม้าเหล่านี้ มักจะกล่าวถึงฮั่วฉูปิง มันทำให้โอหยางโซวมีความเข้าใจในตัวขุนพลผู้นี้มากขึ้น และมันทำให้เขาตัดสินใจว่าจะรับสมัครฮั่วฉูปิงให้ได้

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 3,000 นาย ได้ฟื้นคืนความแข็งแกร่งของพวกเขาอย่างเต็มที่แล้ว

ในเวลาเดียวกัน โอหยางโซวก็ได้ปลงล้างผลข้างเคียงจากยันต์กระหายเลือดแล้ว

จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่แสดงความสุภาพต่อกองกำลังทหารม้าชงหนู พวกเขากล่าวเพียงคำเดียวออกมาว่า “ฆ่า!”

ตราบเท้าที่กองกำลังของศัตรูมีไม่ถึง 10,000 นาย พวกเขาก็จะไม่สามารถเทียบกับองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ได้

เมื่อสังเกตอย่างใกล้ชิดจะพบว่า คะแนนคุณูปการสงครามของโอหยางโซว ทะยานขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผ่านไป 2 วัน หลังจากที่ย่ออกเดินทาง คะแนนคุณูปการสงครามของเขาได้ทะลุ 100,000 แด้มแล้ว และมันยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ในกองกำลังของเขา เซลยศึกชงหนู ได้รับการปลดปล่อยอย่างต่อเนื่อง

ด้วยความแข็งแกร่งขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจึงไม่ได้เผชิญหน้ากับความกดดันใดๆเลย แม้ว่าพวกเขาจะควบคุมเซลยศึกทหารชงหนูมากถึง 3,000 นายก็ตาม

หลังจากที่การสู้รบแต่ละครั้งจบลง โอหยางโซวจะทำการเลือกนักรบชั้นสูงที่ยอมจำนน เข้าร่วมกับกองกำลังของเขา ในระหว่างการสู้รบทุกครั้ง คนเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นแนวหน้า

ขณะที่พวกเขาสูญเสีย พวกเขาจะได้รับการเติมเต็มในทันที
กลยุทธ์ที่เจ้ากั๋วเสนอนี้ ทำให้การสู้รบดำเนินไปได้อย่างราบรื่น
ผลของมันแสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน

ในช่วงหลังๆ องค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์แทบจะไม่ต้องต่อสู้ด้วยตัวเองเลย
เพราะเพียงแค่เหล่าเชลยศึกก็มากพอจะกำราบศัตรูได้แล้ว

โอหยางโซวได้ใช้ทหารซงหนุสังหารทหารซงหนุ และได้รับคะแนนคุณูปการ
สงครามจำนวนมาก

วิธีดังกล่าวเป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่งที่สุด

ความสูญเสียขององค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ลดลงอย่างมาก หลังจากผ่านการ
สู้รบมานับสิบครั้ง พวกเขาสูญเสียไปไม่ถึง 500 นาย

ถ้ามีใครบอกว่า ฮั่วฉูปิงเป็นฝันร้ายของชนเผ่าซงหนุ กองทัพซางไห่ก็เป็นดัง
อสูรร้ายสำหรับผู้ที่ยังเหลือรอดอยู่

ชนเผ่าซงหนุอันแข็งแกร่ง กลายเป็นดังแมวป่วยในฉับพลัน

ในช่วงหลังๆ เชลยศึกเหล่านี้ทั้งหมด จะได้รับการรายงานผลงานที่ดีต่อฮั่ว
ฉูปิง ซึ่งเขาจะเป็นผู้ตอบแทนพวกเขา

ด้วยวิธีนี้ เหล่าเชลยศึกจึงมีแรงจูงใจในการทำหน้าที่มากขึ้น

โอหยางโซวประสบความสำเร็จในการจำลองกลยุทธ์ของฮั่วฉูปิงบนทุ่งหญ้า
แน่นอน สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ยังคงไม่มากพอให้เขาพอใจ เขาไม่ลืมว่า
เป้าหมายหลักของเขาก็คือ การไล่ตามฮั่วฉูปิงให้ทัน

ดังนั้น หลังจากที่ผ่านมาการสู้รบมานับครั้งไม่ถ้วน โอหยางโซวก็เริ่มพยายาม
หลีกเลี่ยงการสู้รบที่ไม่จำเป็น

กองกำลังทหารม้าเคลื่อนที่ไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูงสุด เพื่อไล่ตามฮั่วฉูปิง
ที่นำกองทัพอื่นอยู่ข้างหน้าให้ทัน

ระยะห่างระหว่างพวกเขาค่อยๆสั้นลง ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น
อีก 4 วัน พวกเขาจะตามทัน

เมื่อโอหยางโซวได้ยินข่าวนี้ เขาก็เต็มไปด้วยความปิติยินดี

“ในที่สุด พวกเราก็กำลังจะได้พบกับขุนพลในตำนาน?”

แม้จะได้รับข่าวดี แต่เขาก็กังวลอยู่ด้วยเช่นกัน

2 วันก่อน โอหยางโซวได้นำกองกำลังของเขาไปยังจุดนัดพบ อย่างไรก็ตาม
เขาไม่สามารถจะค้นหาสัญญาณใดๆของกองกำลังจากดินแดนสอดคล้อง
และดินแดนซุ่มหลงที่นั่นได้เลย

อย่างช่วยไม่ได้ โอหยางโซวใช้เวลาทั้งวันหยุดพักที่นั่น และส่งหน่วยสอดแนม
ออกไปตรวจสอบ

สุดท้ายแล้ว เขาก็จัดให้องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ 10 นาย เฝ้ารอพวกเขาอยู่
ที่นั่น

ระหว่างทั้งสอง พวกเขาจะติดต่อกันผ่านนกเพิง

สงครามครั้งนี้ เป็นการแข่งขันความเร็ว

โอหยางโซวจึงไม่ต้องการเสียเวลารอพันธมิตรของเขามากเกินไป ใครจะรู้ว่า
จางเลียงและฉินฉีอั้งประสบปัญหาอะไรบ้าง?

วันรุ่งขึ้น เขาได้รับข่าวอื่นๆที่น่าสนใจ

หน่วยสอดแนมที่ถูกส่งออกไป ไม่พบกับกองกำลังพันธมิตร แต่พวกเขาพบ
กับร่องรอยกองกำลังของตีเฉิน

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ เขาก็ตัดสินใจจะมอบของขวัญชิ้นใหญ่ให้กับตี
เฉิน

มีคนกล่าวไว้ว่า เมื่อคุณได้รับของขวัญจากคนอื่นแล้ว คุณก็ควรจะมอบ
ของขวัญกลับคืนให้พวกเขา

เนื่องจากพันธมิตรหยานหวางวางแผนกำจัดเขา เขาก็ควรจะตอบแทนพวก
เขาอย่างสาสม

กองทัพซานไห่ในปัจจุบัน เตรียมพร้อมในระดับสูงสุดแล้ว

ด้วยความช่วยเหลือของเซเหลยศึกทหารซงหนู แม้ว่ากองกำลังของตีเฉินจะยัง
สมบูรณ์ พวกเขาก็ยังคงจะพ่ายแพ้อย่างราบคาบ

นอกจากนี้ โอหยางโซวยังมีอุทยานฉิว

คนนำทางผู้นี้ไม่ได้ตกไปอยู่ภายใต้เงาของขาวน้อยอย่างสิ้นเชิง แม้จะไม่พิจารณาถึงปัจจัยอื่น หากปราศจากการแปลภาษาของเขา กองทัพซานไห่ก็คงจะไม่สามารถรับข้อมูลใดๆจากเชลยศึกทหารซงหนู่ได้

โดยเฉพาะการคัดเลือกพวกเขาเพื่อสู้รบ หากขาดเขามันคงจะเป็นไปไม่ได้เลย